

MAANDBLAD VAN DE NEDERLANDSE BOND VAN VOGELLIEFHEBBERS, 68E JAARGANG NO.3, MAART 2007

ONZE VOGELS

De

ose

Kweek met

(*Passerina leclancherii*)

De regenboogvink behoort tot de passerina's, ook wel Amerikaanse kleurvinken of kleurgorzen genoemd. De vogel is 14 cm groot, heeft een oranjegele borst, blauwe rug en groene kop. De kleuren van de man zijn veel feller dan die van de pop. De pop is een beetje een pastelversie van de man.

De andere passerina's zijn: indigovink (*Passerina cyanea*), lazulivink (*Passerina amoena*), mexicaanse nonpareil (*Passerina ciris*), veelkleurvink (*Passerina versicolor*) en de rozebuikvink (*Passerina rositae*). Alle *Passerina*'s zijn gekenmerkt door de felle kleuren van de man (die sommige soorten zoals de indigovink gedurende de winter verliezen), de bescheiden kleuren van de pop en de mooie zang die ze ook 's nachts laten horen.

Classificatie

Class: Aves
Orde: Passeriformes
Familie: Cardinalidae
Genus: *Passerina*
Species: *Leclancherii*

Habitat

De regenboogvink leeft in Mexico in het tropische droge woud (Dry broadleaf forest) aan de Stille Zuidzee, waar hij een standvogel is. Het hele jaar is de temperatuur er hoog en staan insecten veelvuldig op het menu, naast zaden en planten. De vogel houdt zich vooral op in het struikgewas in de omgeving van water.

Aanschaf en acclimatisatie

Begin 2005 groeide mijn interesse voor deze vogels (voor alle *Passerina*'s eigenlijk). In die periode startte mijn zoektocht bij handelaars, kwekers en op het internet. Ooit werden ze veelvuldig en relatief goedkoop aangeboden, maar die tijd was blijkbaar voorbij. Na lang zoeken (en uren surfen) vond ik een eerste koppel in augustus 2005 bij een Belgische kweker die ze reeds een paar jaar had. Deze vogels waren prachtig op kleur. Ze hadden al nesten gebouwd, maar nog nooit eieren gelegd. Dit speelde voor mij geen rol, ik had mijn eerste koppel. Een tweede en derde koppel kocht ik bij een vogelhandelaar in Nederland. Het was toen september 2005. Eén man stierf een paar weken later aan een

ziekte aan de luchtwegen waarbij één oog ontstoken was. Dit bleek achteraf de ziekte 'mycoplasmosis' te zijn. Een onmiddellijke behandeling met antibiotica had kunnen helpen, maar ik was te laat. De twee poppen waren nog niet op kleur, de mannen wel. De verkoper beweerde dat het zeker koppels waren gelet op het verschil in kleur, maar ik vertrouwde het niet. De twee zogenoemde poppen konden even goed jonge mannen in jeugdkleed zijn (dacht ik). DNA-onderzoek op een paar veertjes bracht uitsluitend: het waren poppen. Later vond ik op internet een artikel waarin beweerd werd dat de poppen van de regenboogvink veel later op kleur komen dan de mannen, dus indien het lang duurt vooraleer de vogel op kleur komt, dan

usel

De

de Regenboogvink

is de kans groot dat het een pop is. Achteraf bleek dit seksen niet nodig te zijn. Na 3 maanden was er al blauw in de vleugels en op de kop en fel geel op de borst van de eigen kweek jonge mannen waar te nemen. De vermoedelijke poppen waren dus zeker poppen in jeugdkleed.

Aanvankelijk waren de vogels zeer schuw. Tegen wat in de literatuur soms aanbevolen wordt in, plaatste ik de vogels per koppel in een kleine tralekooi in de hoop ze wat minder schuw te krijgen tegen de kweekperiode (dikwijls staat geschreven dat ze enkel gedijen in grote beplante volières). Met onze inlandse vinken en sizen moet het toch ook zo gegaan zijn, dacht ik. De kooien stonden in een onverwarme zolderkamer, waarin ik dagelijks wat tijd doorbracht zodat ze aan mij konden wennen. Het was de bedoeling ze in het voorjaar van 2006 in een beplante buitenvolière onder te brengen. Elk koppel in een aparte volière weliswaar, want plaats twee mannen samen en je vraagt om problemen.

Voeding

Het menu van de regenboogvinken (en de andere passerina's) bestaat bij mij uit: 1. zaadmengeling (witte millet, gele millet, Japanse millet, platzaad, agapomidenmengeling) en trosgerst (geen vette zaden). 2. fruit (appel, peer, banaan, sinaasappel) en groente (broccoli, witlof). 3. pellets (Nutribird C15 voor kanaries en exoten en B14 voor parkieten). 4. dierlijk voedsel (levende meelwormen, levende en diepgevroren buffalowormen, diepgevroren pinkies). Het fruit en de pellets worden af en toe bestrooid met Spirulina (gedroogde alg met veel vitale B, belangrijk voor de kleuren en weerstand) en af en toe wordt het fruit bestrooid met Orluxvitaminen (niet te veel!). Op die manier probeer ik het gevarieerde menu waarover ze in het wild beschikken wat te benaderen. In zijn thuisland, Mexico, heeft de regenboogvink het hele jaar dierlijk voedsel ter beschikking. Gedurende de winterperiode heb ik dit toch wat beperkt tot wekelijks een

paar meel- en buffalowormen. In het voorjaar heb ik dit geleidelijk aan opgevoerd.

Kweek

Omdat de bouw van de nieuwe buitenvolière wat vertraging opleefde, plaatste ik in de kooi (50 x 30 x 50 cm) van een van de koppels (waarvan de pop nog niet op kleur was) een rieten nestmandje, bekleed met wat groen (bamboetakjes), je weet maar nooit. Deze vogels kweken vanaf de leeftijd van één jaar, zelfs indien ze nog niet op kleur zijn. Begin mei vond ik in dit nestje wat snippers van het papier dat als bodemmateriaal in de kooi lag (onder het schelpenzand). De dagen daarna bood ik sisal en papiersnippers aan, maar veel deden ze er niet mee. In die periode las ik een kweekverslag in "De Witte Spreeuwen" waarin de kweker watten als nestmateriaal aanbood, ik probeerde dit eveneens en een dag later hadden ze een nestje met de watten gebouwd. Gedurende de volgende dagen werd dit nest van binnen bekleed met sisal. Het was komvormig en tamelijk diep (in vergelijking met bijv. kanaries). Op 16 mei lag er tot mijn grote verbazing een eerste ei in het nest. Het ei was lichtgroen met bruine vlekjes. De dag erna was er een tweede ei en op 18 mei een derde. Toen werd eveneens gestart met broeden. Als ik de kooi benaderde, vloog de man schuw heen en weer, de pop bleef meestal verder broeden, zeker na een paar dagen. Op 29 mei lagen (na 12 dagen broeden) twee jongen in het nest, eentje was waarschijnlijk pas geboren, het andere gedurende de nacht. De jongen waren roze met wat lichte donsveertjes op de kop en vleugeluiteinden. Vanaf dat moment voerde ik meelwormen, buffalowormen en pinkies à volonté en mijn voorraad vloog erdoor. De meel- en buffalowormen kregen de 12 uur voor het voeden meelwormenvoer van Aves. Dit om de jonge vogels van de nodige vitamines en mineralen te voorzien. Op dag 5 werd er geringd met een ring van 2,7 mm. Ik heb wel getwijfeld over het al dan niet ringen, omdat de vogels de jongen rond deze periode dikwijls in de steek laten (in gevan-

genschap wel te verstaan). Ik besloot het er toch op te wagen, deze vogels zijn nog maar weinig gekweekt en het zou jammer zijn dit niet te bezegelen met een ring. De jonge vogels groeiden snel, vooral tussen dag 7 en 9. Na een paar dagen zaten ze in de veren. Op 7 juni, 10 dagen na het uitkomen, zat het eerste jong op een zitstok. Het vogeltje kon nog niet vliegen, was nog zeer klein in vergelijking met de ouders en was grijs. Het andere jong volgde de dag erna. De man, die voordien niet zo actief in de opvoeding betrokken was, zorgt nu volop voor het voeden van de jongen. Hij perst de meelwormen leeg en giet het vlees en vocht in hun bek. Op 13 juni, toen de jongen pas 17 dagen oud en 7 dagen 'uitgevlogen' waren, lag er opnieuw een ei in het nest. Dit vormde een probleem, want ik verhuisde op 17 juni en vreesde dat een verandering van omgeving het broedproces zou kunnen verstoren. Alle andere vogels zaten reeds in de nieuwe volière. Ik had geen tweede legronde verwacht, omdat volgens de literatuur een tweede legronde bij deze vogels eerder zeldzaam is en nooit in hetzelfde nest gebeurt (dit in tegenstelling tot de andere passerina's). Ik besloot de kooi met de 4 vogels erin op 14 juni te verhuizen naar een vlucht van 2,25 x 1,75 x 2 m in de nieuwe volière. De kooi werd op een tafel in de vlucht geplaatst en de deurtjes van de kooi bleven voorlopig dicht. Er waren geen medebewoners in de vlucht. Er volgde een tweede en een derde ei en de pop startte met broeden. Op dat moment besloot ik de deurtjes van de kooi open te zetten. De man verliet de kooi vrij snel waarna de pop volgde. De jongen bleven in de kooi zitten. Na een verkenningsvlucht ging de pop terug de kooi in en broedde verder. De volgende dag hadden de man en de jongen de krappe kooi ingeruild voor de beplante vlucht. Enkel de pop bleef in de kooi verder broeden. Uit dit tweede nest werden 3 jongen geboren. Op dat moment waren de jongen uit de eerste legronde nog afhankelijk van de ouders. Ze vertoefden wel de hele tijd in de volière en kwamen niet meer in de kooi.

usel

De

Deze jongen werden voor alle zekerheid toch maar uitgevangen en in een tentoonstellingskooi ondergebracht. De tentoonstellingskooi werd in de volièrre opgehangen en aan de voorkant werden zittokken aan de buitenkant aangebracht, zodat de ouders de jongen nog gemakkelijk door de spijlen konden voederen. Na een week begonnen de jongen zelfstandig (troggiert) te eten en ze werden vanaf dat moment in een ruime kooi ondergebracht.

Het laatst geboren jong uit de tweede legronde was klein en zwak in vergelijking met de andere twee en stierf na een paar dagen. De overige twee deden het goed en verlieten het nest na 10 dagen. Kort daarna verlieten ze de kooi om in de volièrre hun geluk te gaan beproeven. Het was toen begin juli. Op dat moment werd de kooi waarin ze twee keer genesteld hadden, verwijderd uit de volièrre. In de volièrre werden nestmandjes op verschillende hoogte aangebracht, de laagste op 80 cm, de hoogste op 160 cm van de grond. Na een paar dagen werd aan de nestbouw begonnen in een nestmandje op 80 cm hoogte en halverwege juli was de pop aan het broeden op 3 eitjes. Tien dagen later kwamen drie jongen ter wereld. Op dat moment werden de jongen uit de vorige legronde weer in een tentoonstellingskooi in de volièrre ondergebracht. Twee jongen werden uit het nest gegooid, toen ze twee dagen oud waren. De reden hiervan ken ik niet. Het is wel een bekend probleem bij regenboogvinken, maar het is pas bij het derde nest (en in een ruime vlucht) dat ik er voor het eerst mee geconfronteerd werd. Het derde jong verliet het nest na 10 dagen. Ondertussen werd door de ouders een nieuw nest gebouwd in een nestmandje, ditmaal op 160 cm hoogte en begin augustus waren ze alweer aan het broeden op 3 eitjes. Op 15 augustus kwamen 2 jongen uit en werd het jong uit de vorige ronde in een tentoonstellingskooi ondergebracht. De twee jongen werden

zoals alle andere geringd, verlieten na 10 dagen het nest, maar hoefden deze keer de tentoonstellingskooi niet in, omdat de ouders vonden dat het welletjes geweest was. En ik ook!

Eén jong uit de tweede legronde werd ziek en stierf, de oorzaak ken ik niet. De 2 jongen uit de laatste legronde hebben misvormde poten en eentje van de twee ziet er niet gezond uit (later is het dan ook gestorven). Vermoedelijk is 4 legrones te veel of heb ik gedurende de laatste legronde te weinig kalkhoudende voeding en/of vitamines gegeven.

Zo had ik 5 jongen op stok, waarvan zeker twee mannen en drie poppen. De jonge mannen herken je aan de felle gele kleur op de borst (tegenover de geelgroene olijfkleur van de pop) en het gedeeltelijk blauw kleuren van de kop- en rugveren.

In de loop van oktober dook een probleem op. De jonge vogels zaten bol met de veren rechtop, de ogen half open en ze waren futloos. Mestonderzoek door een (vogel)dierenarts leverde niets op. Dan maar op aanraden van de dierenarts een kuur gestart tegen infecties en "op eigen aanraden" Quikon Med door het voer gemengd. Ik weet dat je eerst het probleem moet detecteren, vooral met medicijnen te starten, maar als je het probleem niet vindt, wat dan? Mijns inziens voeg je dan het best een aantal producten toe aan de voeding die op een breed spectrum van aandoeningen effect hebben, liever dat dan hulpeloos toezien. Natuurlijk niet te veel producten ineens en niet te lang. Na een drietal dagen zag ik beterschap. Ze begonnen weer te tsijpen en met de staart heen en weer te bewegen. De behandeling met het product van de dierenarts en Quikon med wordt 7 na dagen stopgezet. Ik vermoed dat het probleem veroorzaakt werd door het eten van (met uitwerpselen vervuild) voedsel op de bodem van de kooi in combinatie met verzwakking door de jeugdruil. Oudere vogels hebben hier weinig

last van of weten wat eetbaar is en wat niet. Als ik er nog in slaag met deze vogels te kweken, dan vliegen ze in een ruime kooi met gaas aan de onderkant, zodat alle uitwerpselen en uitgegooide zaden erdoor vallen.

Ik ben op zoek gegaan (en ben het nog steeds) naar andere kwekers om jonge vogels te ruilen, maar die zijn niet dik gezaaid, ik heb er nog geen gevonden. Er zijn wel al een aantal geïnteresseerden om te proberen met deze prachtige vogel een bestand op te bouwen, zodat hij voor de vogelsport behouden blijft. Momenteel proberen we onverwante koppels samen te stellen. Geïnteresseerden om hieraan deel te nemen zijn welkom, dus heb je een enkele vogel zitten, neem dan gerust contact met me op. Ik vermoed dat het bijzonder goed klikt bij mijn kwekkoppel, er was geen enkele agressie van de man of pop waar te nemen. Eigenlijk was het mijn bedoeling de vogels begin juni in een vlucht onder te brengen om daarin te kweken. Een tweede koppel zit in zo'n vlucht en heeft een nest gebouwd, maar eieren werden niet gelegd. De pop van dit tweede koppel is volledig op kleur. Hier is wel enige agressie door de man. Hij jaagt de pop soms na tot deze zich verstopt in de beplanting. Dan kalmeert hij en laat hij haar met rust. Ik had totaal niet verwacht met deze vogels op die manier (in een kleine traliekooi en daarna nog in een volièrre) te kunnen kweken. Ik vermoed dat dit succesje te wijten is aan een goed koppel, een goede hygiëne en een gediversifieerd menu. De laatste twee punten heb je onder controle, met het eerste moet je wat geluk hebben, zoals met zoveel dingen in het leven.

Geïnteresseerden (ook in de andere passerina's) kunnen me bereiken via e-mail: amerikaanse_zanger@hotmail.com

door Hans Buffel

usel

De

De bruine bruinkop (cinnamon) gouldamadine

Bij veel vogelsoorten ontstaat als een van de eerste kleurafwijkingen een bruine mutant. Bij deze mutant, die tot nu toe altijd geslachtsgebonden en recessief vererft, verliest de vogel de mogelijkheid zijn zwarte eumelanine volledig te oxideren. Hierdoor wordt een afwijkend en bruin gekleurd eumelanine in de bevedering afgezet, waardoor de zwarte veervelden donkerbruin worden en de grijze veervelden beige.

Bij de gouldamadines zijn al diverse mutanten opgetreden. Hoewel er al meerdere mutanten zijn ontstaan, was de relatief veel voorkomende bruinmutatie tot nog toe niet bij onze gould bekend. Ooit is er eentje gekweekt in 1995 op Urk door de heer Lucas. De bruine pop was geboren uit een gewoon wildkleurig ouderkoppel.

Ook heeft de heer Abbing uit Assen er nu eentje gekweekt in 2005 (ook hier betreft het een pop). En ook deze vogel is geboren uit een wildkleurig ouderkoppel. De cinnamon gouldmutatie komt er dus aan. De bruinmutatie zorgt er dus voor dat er geen zwart eumelanine, maar zandkleurig tot bruin eumelanine wordt afgezet in de bevedering. Hierdoor ziet de bruine gouldamadine (cinnamon) er als volgt uit: Bij de zwartkop (waar het hier om gaat) wordt de kop donkerbruin. Dit lijkt vrij zwart en het verschil is alleen goed waarneembaar, als een normale zwartkop ernaast wordt gezet. Hetzelfde verschil zien we ook bij een vergelijking van de borstband van een grijze zebra-vink met die van een bruine.

De pennen zijn wat lichter en daardoor duidelijker herkenbaar beige-bruin. De groene lichaamskleur verandert van diep grasgroen naar een zachter, matter en lichter beige-groen. De kleur is heel goed te vergelijken met die van een cinnamon Agapornis rosei-collis. De standaard van deze agapornis spreekt van "bleek lauriergroen". Wellicht is dit ook voor het rugdek van de bruine gouldamadine de juiste kleuromschrijving. De borst en de buik bevatten geen eumelanine maar resp. roodbruin phaeomelanine en geel carotenoïde. Deze kleurstoffen worden door de bruinmutatie niet aangetast en daarom blijven de kleuren van borst

en buik als bij de liedvorm. Hoewel de bruine misschien niet zo spectaculair is als de gele of de blauwe gouldamadine, is het toch een duidelijk herkenbare kleurslag, die zonder meer een aanwinst genoemd kan worden in het toch al zo fraaie kleurenschaal van de gouldamadine.

Tekst: J. Abbing, Assen
Foto's: Pieter van der Hooven

Benodigheden voor alle vogels
www.zooversandhaus-jung.de

Zooversandhaus Jung

Am roten Born 2
56479 Westernohe - Duitsland
Tel.: 0049-2664-8598
Fax: 0049-2664-7594

Email: zooversandjung@aol.com

Wij leveren de goederen door geheel Nederland

Internationale Werkgroep Valkparkieten

Taskforce Cockatiels (Nymphicus hollandicus international)

Inleiding

De ontwikkelingen in de afgelopen jaren met name op het gebied van mutaties waren voldoende reden om de standaardisen voor de valkparkieten eens grondig onder handen te nemen. Dit is op verzoek van de KMV van de NBvV gedaan door de Technische Commissie grote parkieten van de PSC. Om een groot draagvlak te creëren zijn de standaardisen in concept gepresenteerd aan alle organisaties in Nederland, België en Frankrijk tijdens een bijeenkomst in Roosendaal. Alle organisaties hebben daar het verzoek gekregen hun op- en aanmerkingen aan de TC door te geven, zodat deze verwerkt konden worden in de definitieve versie.

Inmiddels ligt deze versie bij de KMV van de NBvV voor een laatste controle. Daarna zal deze spoedig als zogenaamd pdf-bestand beschikbaar zijn op de site van de NBvV. Daar kan het dan door iedereen gedownload worden. Het streven van de Nederlandse bonden is erop gericht de standaardisen in het voorjaar van 2007 te laten verschijnen.

Het voordeel van deze manier van beschikbaarstelling van standaardisen is dat er sneller gereageerd kan worden op ontwikkelingen. Nieuwe mutaties c.q. gewijzigde inzichten kunnen sneller verwerkt worden in de standaardisen. PDF-bestanden zijn immers snel en kosteloos aan te passen.

Tijdens het hele proces van opstellen van deze nieuwe standaardisen kwam telkens naar voren dat er steeds minder valkparkieten op shows getoond worden en dat mutaties vaak "weggeschreven" werden door keurmeesters. Dit vanwege het feit dat veel keurmeesters onvoldoende kennis bezaten over de diverse mutaties en hun verschijningsvormen. Zelfs de normale wildkleuren werden vaak niet naar waarde gekeurd. Reden voldoende voor de kwekers om er maar niet meer mee op shows te komen.

Dit alles was voldoende reden om te proberen iets daaraan te veranderen. Daarvoor is op 3 september 2006 te Gilze Rijen een bijeenkomst georganiseerd met een aantal mensen. Deze bijeenkomst heeft ertoe geleid dat de Internationale Werkgroep voor Valkparkieten is opgericht. Deze werkgroep bestaat uit leden die hetzij als kweker, hetzij als keurmeester of als lid van een TC nauw betrokken zijn bij de ontwikkelingen van de valkparkiet.

Doel

De werkgroep heeft als doelstelling het promoten van de valkparkiet als kweek- en showvogel. Daar hoort tevens bij het vergaren van kennis over vererving en kweek van bekende, minder bekende en nog komende mutaties en het beschikbaar stellen van deze kennis aan geïnteresseerden.

De werkgroep bestaat uit een aantal leden uit diverse landen. Dit om het internationale karakter van deze groep te benadrukken en daarmee te borgen dat er contacten onderhouden kunnen worden met de diverse organisaties in de verschillende landen. Voor de duidelijkheid: de werkgroep functioneert onafhankelijk van de diverse internationale organisaties.

De werkgroep is echter **NIET** bedoeld voor eigenaren/verzorgers van de tamme huis-, tuin- en kamervalkparkiet als gezelschapsdier. Uiteraard kunnen zij wel gebruik maken van de kennis die beschikbaar gesteld wordt.

Lidmaatschap

Geïnteresseerden kunnen zich via de website laten registreren voor het ontvangen van de nieuwsbrief en men kan zich op het forum laten registreren om deel te kunnen nemen aan de diverse discussies. Aan deze registraties zijn géén lidmaatschapskosten verbonden. Wel wordt van iedere deelnemer verwacht dat hij/zij op een normale manier communiceert en géén vetes gaat uitvechten via deze kanalen. De werkgroep behoudt zich dan ook het recht voor deze discussies en/of mensen te weren.

In die gevallen waarin duidelijk wordt dat bijv. veeonderzoek nodig is om meer duidelijkheid te verkrijgen en waaraan kosten verbonden zijn, wordt verwacht dat men bijdraagt in de kosten die deze onderzoeken tot gevolg hebben. Ook wordt verwacht dat men actief meewerkt om over een nieuwe mutatie duidelijkheid te verkrijgen over de vererving en fenotype (uiterlijke verschijningsvorm).

Taken

- De werkgroep zal proberen zich te manifesteren door het
- onderhouden van de website,
 - onderhouden van het forum,
 - uitgeven van een periodieke nieuwsbrief,
 - onderhouden van contacten met de diverse organisaties in de diverse landen,
 - adviseren van de diverse Technische Commissies in de verschillende landen teneinde de standaardisen actueel te houden,
 - publiceren van artikelen m.b.t. de valkparkiet in de diverse internationale vogelbladen,
 - adviseren, coördineren en evt. participeren in kweekprogramma's met als doel bepaalde theoriën te toetsen aan de praktijk,
 - algemeen beschikbaar stellen van de opgedane kennis,
 - opbouwen van een kwekersdatabase met als doel vraag en aanbod m.b.t. de diverse mutaties op elkaar af te kunnen stemmen,
 - inschakelen wetenschappelijke instanties, zoals MUTAVI, voor veeronderzoek etc.

Medium

Alle communicatie zal plaatsvinden via internet. Er is een website die in meerdere talen te raadplegen zal zijn en waaraan momenteel hard gewerkt wordt. Verder is er een forum dat ingezet zal worden voor de diverse discussies. Zodra een discussie op het forum leidt tot een conclusie die een zekere mate van betrouwbaarheid kent, dit op basis van de tot dat moment bekende informatie, zal deze worden gepubliceerd op de website. Diezelfde informatie zal ook gepubliceerd worden door een artikel te plaatsen in diverse bladen.

Het moment waarop zo iets plaatsvindt wordt bepaald door de leden van de werkgroep.

Via de website kunnen geïnteresseerden zich aanmelden voor een nieuwsbrief die een aantal malen per jaar zal verschijnen.

Communicatie zal voornamelijk plaatsvinden in de talen Nederlands, Engels, Duits en Frans. Andere talen worden hiermee niet bij voorbaat uitgesloten, maar enige hulp bij vertalingen zal te zijner tijd nodig zijn.

U kunt ons op internet vinden via de sites:

www.valkparkieten-benelux.tk

www.nymphicus-hollandicus-international.tk

Via deze sites kunt u ook doorschakelen naar ons forum.

Mutaties

Om op de hoogte te blijven van alle ontwikkelingen en mogelijk nieuwe mutaties hebben wij een meldpunt gemaakt op bovengenoemde sites. Eenieder die meent een nieuwe mutatie te bezitten, wordt hierbij dan ook uitgenodigd dit kenbaar te maken via het

meldpunt. Zodra men zich meldt met een mutatie, ontvangt men een bevestiging dat de melding is ontvangen en dat spoedig een reactie/antwoord verwacht mag worden.

We zijn ons ervan bewust dat veel zogenaamd nieuwe mutaties snel herleid kunnen worden tot de echte, reeds bekende mutaties. Toch zullen er af en toe mutaties opdrukken die nader onderzoek vragen. In die gevallen zullen wij contact opnemen met de persoon die de melding gedaan heeft. Standaard zullen wij dan in ieder geval vragen naar kweekverslagen over zo veel mogelijk jaren, beschrijvingen van ouders, grootouders, nestgenoten en foto's van de betreffende vogel(s), de ouders en de grootouders.

Als er nog te weinig zekerheid bestaat, zijn de leden van de werkgroep bereid te helpen met het opstellen van een kweekprogramma om bepaalde informatie over vererving etc. bevestigd te krijgen. Indien nodig zijn zij ook bereid mee te doen in een dergelijk kweekprogramma en altijd in overleg met de aanmelder. Als veeronderzoek kan helpen, zullen wij de melder van de mutatie vragen daaraan mee te werken door het beschikbaar stellen van de nodige veren en een financiële bijdrage.

*Tekst en foto's: Frans Kok
voorzitter van de Internationale Werkgroep Valkparkieten
en lid van de TC voor grote parkieten*

Bijzondere vogels kweken in de toekomst. Hoe lang nog??

Bijzondere kweekresultaten melden

Al vele jaren is men bij allerlei instanties en de overheid bezig om tot een verdere invulling te komen van de flora- en faunawet en de gezondheids- en welzijnswet voor dieren.

Eind 2006 is de discussie weer op gang gekomen over welke soorten wel of niet gehouden mogen worden in de toekomst.

Binnen COM Nederland en de commissie wetgevingen is er al veel energie gestoken in dit onderwerp. Dit gebeurt door het bezoeken van veel vergaderingen en het onderhouden van regelmatige contacten betreffende de wetgevingen binnen allerlei commissies, instanties en het ministerie.

Op dit moment wordt er op aandringen van de Tweede Kamer weer gewerkt aan een soort positief. Deze lijst zal straks moeten aangeven welke dieren we mogen houden en onder welke voorwaarden. Op het gebied van de vogels zijn we al enkele jaren bezig hieraan invulling te geven. We kunnen tot heden stellen dat we al veel hebben bereikt en de meest gangbare soorten voor de toekomst door ons kunnen worden gehouden. We willen echter meer en moeten dus andere instanties overtuigen.

Er zijn echter nog veel soorten vogels, en dan spreken we over de **bijzondere soorten**, waarvan we de andere groeperingen moeten overtuigen dat deze wel degelijk zijn te houden door ons liefhebbers/kwekers. Men wil ook overtuigd worden dat deze ook worden gekweekt, zowel bij ons als in onze buurlanden.

Wij vragen u als bestuurders om in uw vereniging de leden erop attent te maken dat we op korte termijn moeten beschikken over **voldoende kweekverslagen van alle bijzondere soorten vogels**. Hiermee kunnen wij dan de tegenpartijen overtuigen.

We zien veel soorten vogels op markten, tentoonstellingen, maar ook vooral de cultuurvogels waarvan geen of vrijwel geen kweekverslag is (te) (ge)zien.

Wat kunt u doen?

Uw clubbladen waarin verslagen staan van bijzondere kweekresultaten aan mij toesturen. Tijdschriften (ook internationaal) met melding bijzondere kweekresultaten (of kopie) aan ons toezenden. Zijn u kwekers bekend met bijzondere soorten vogels, zoals bijv. kwikstaarten – hoppen – vliegerwangers – toekans – baardvogels – ijsvogels – buulbuuls – neushoornvogels – koekoeken – nachtegalen – timalies – tangara's – enz., vrijwel alle bijzondere soorten dus, tip deze mensen

om een verhaal te maken van het houden van deze vogels, maar in het bijzonder van een eventuele kweek ermee. Kunnen zij dit niet, dan zijn we bereid ze daarmee te helpen. Ook bijgaande foto's van deze vogels in de volière en van de kweek zijn zeer welkom. En ook videomateriaal.

Al deze middelen kunnen ons erin steunen de andere partijen te overtuigen en zoveel mogelijk soorten veilig te stellen, ook voor het kunnen en mogen houden in de toekomst.

Tip ons wie dergelijke soorten bezit en kweekt, dan kunnen ook wij contact zoeken.

Ook tips over informatie op internet kunt u ons mailen, advertenties van het te koop aanbieden van deze gekweekte vogels doorgeven en catalogi met vermelding waar deze zijn, werden of straks worden tentoongesteld.

Wij verwachten dat u dit bericht serieus neemt en ons gaat helpen aan al deze informatie.

Anders is het straks voor veel soorten misschien vijf voor twaalf en kunnen we die in de toekomst mogelijk niet meer houden. Werk hieraan mee in het belang van onze hobby. Als wij ons al de voorbije jaren al niet hadden ingespannen, hadden we nu misschien alleen nog maar een grasparkiet en een kanarie in onze kooien gehad.

Wij zien graag al uw informatie tegemoet en zullen als COM Nederland en de aangesloten organisaties er alles aan doen om de overheid en andere instanties ervan te overtuigen dat we in Nederland veel goede en deskundige vogelliehebbers hebben, die ook bijzondere vogels kunnen houden en zeer zeker ook kweken.

*Alle informatie graag naar: Bart Braam,
Keiendriesstraat 20, 6685 AL Haalderen, 0481-
462507, E-mail: bartbraam@planet.nl*

*Binnen COM Nederland zijn aangesloten:
Algemene Nederlandse Bond van Vogelhouders, BEC,
Nederlandse Bond van Vogelliehebbers*

Tentoonstelling

nr. 1

nr. 2

Het tentoonstellingsgebouw van deze mooie en traditionele show aan het begin van elk tentoonstellingsseizoen was wederom in de Schwarzwaldhalle in Karlsruhe.

In de goed licht doorlatende hal konden alle vogels bij daglicht gekeurd worden. Zelfs het tv-team, die bijzondere opnames maakte bij het vaststellen van de Europese kampioenen, kon zonder die soms noodzakelijke felle verlichting.

Het beschermheerschap over dit kampioenschap had de heer Theo Vins, president van het AZ, overgenomen.

Voor de opzet van deze tentoonstelling was in dit gebied de regiogroep Karlsruhe verantwoordelijk. Veel vrijwilligers stellen zich hier elk jaar weer beschikbaar, om o.a. de keuring, de catalogus in een zo kort mogelijke tijd te regelen. De keuring vindt op zaterdagmorgen plaats. In de namiddag wordt de show geopend en alle kooien met kampioensvogels zijn dan met "Rosetten" gesierd. De deelnemers kwamen dit jaar uit Frankrijk, Oostenrijk, Italië, België, Zwitserland, Tsjechië, rep. Slowenië, Hongarije, Luxemburg, Nederland. Voor de eerste keer waren er inzenders uit Denemarken en Duitsland.

Bij de inzending van de prachtvinken was een duidelijke verbetering vast te stellen, wat zeer verheugend te noemen is. De verantwoordelijke keurmeesters waren bij de parkieten Milan Habrcetl uit de Tsjechische republiek, Karl Eben uit Oostenrijk, Frank Nietgegen, Leo Endres en Dieter Schmid uit Duitsland. Bij de prachtvinken namen Johann Alexi, AZ, alsook Ferdinand Redel en Reimund Sonnauer/DKB uit Duitsland de keuring voor hun rekening. De keuring geschiedde zoals gewoonlijk in een plaatsingssysteem – de keuring verrichten de keurmeesters op rollende "steigers" die naar de overeenkomstige showklassen gereden werden. Zo konden de vogels zonder zorgen van de showstellingen op de keurstellingen gezet worden. Een lang transport voor de vogel vervalt daarmee. Het Europees kampioenschap bij de grasparkieten was voor de Duitse kweker Jenne als opvolger van de vorige kampioen Giger uit Zwitserland met een grijsgroene overjarige vogel, 1.0.

De beste jonge vogel en gelijktijdig de beste tegenhanger – 0,1 – was van Jo Mannes, Duitsland met een spangle pop, blauw donkerfactor.

Dit zijn elk jaar de hoogtepunten van het kampioenschap bij de grasparkieten. Natuurlijk hoort een groot aantal groepswinnaars, showklassenwinnaars enz. in de verschillende kwekersniveaus daarbij.

Uitgebreide informatie over alle kampioenen kunt u vinden op internet.

Fascinerend zijn toch ook die zogenaamde teamkooien, waarin zich telkens 4 grasparkieten van één kleur bevinden. Deze worden dan als een eenheid gekeurd. Bovendien zijn er nog kooien met paren.

In het kader van dit Europees kampioenschap houdt een reeks speciaalclubs hun clubshow. Het zijn de gespecialiseerde clubs voor Australisch bonte, gele, witte en grijsvleugels, De inociub, de speciaalclub voor moeilijke kleuren (wit/geelvleugel), recessief bonte, isabellen, dominant continentaal bonte, zwartogen en kuiven en natuurlijk de spangleclub met in totaal 177 grasparkieten. Bij de keuring voor het Europees kampioenschap komt ook de keuring voor de clubkampioenschappen aan bod.

De jaarlijkse kwekersavond in het nabij gelegen Queenshotel was dit jaar al voortijdig uitverkocht. Verscheidene geïnteresseerden die hieraan wilden deelnemen, kregen helaas geen plaats meer. Het gesprek van kweker tot kweker is zeer belangrijk bij alle tentoonstellingen. Live is nu eenmaal live – dat kan door internet niet vervangen worden. Natuurlijk hoort ook een vogelbeurs bij dit Europees kampioenschap.

De hiervoor door de inzenders ingebrachte vogels werden in een naastgelegen hal – eveneens op tentoonstellingsstellingen – in TT-kooien gepresenteerd.

Met het 5^e Europees kampioenschap voor prachtvinken had men een "klein jubileum". Bij de prachtvinken werden de volgende personen Europees kampioen: Rijstvogels – met een vertegenwoordiging in wit – de kweker J.M. Weyrich uit Luxemburg. Natuurlijk kon u ook rijstvogels in grijs, isabel, bont alsmede pastellen uit de grijs- en de isabelserie aanschouwen en bewonderen.

nr. 3

nr. 4

Karlsruhe 2006

Als Europees kampioen zebra-vinken plaatste zich O. Merk met een witborst-zebravink in de grijsserie. Juist bij de zebra-vinken waren dit jaar in Karlsruhe enige nieuwigheden tentoongesteld die jammer genoeg niet met de volledige kleurbenaming genoemd werden, maar waarbij meestal slechts "nieuwe mutatie" vermeld stond.

Een zwart donkerbruin japans meeuwte van de kweker Moog werd Europees kampioen. Als Europees kampioen van een zwartkop gouldamadine plaatste zich de kweker Tirrito. Juist de gouldamadines bieden een bijna onuitputtelijk reservoir voor mutaties binnen het bereik van de bevederingskleur. Een goed overzicht van de variatiemogelijkheden kon men zich in Karlsruhe verschaffen.

Bij de première van de grasvinken die dit jaar voor het eerst bij het Europees kampioenschap waren, werd een wildkleur gordelgrasvink (*Poephila cincta*) van de kweker

Kusche Europees kampioen.

Tot het geslacht grasvinken behoren de rood- en geelsnavelige spitsstaart-amadines, de witsluitgordelgrasvink, de zwartstuitgordelgrasvink, de maskeramadines en witooramadines. De habitat van de grasvinken is Australië.

Een veelvoud aan bokalen en ereprijzen was op het grote podium in de Schwarzwaldhal uitgesteld – dat op de achtergrond met de vlaggen van de deelnemende landen was versierd – voor de prijsuitreiking aan het einde van de show. Niet alleen het Europees kampioenschap is aantrekkelijk, ook lokt in Karlsruhe in de onmiddellijke omgeving de bezichtiging van de dierentuin.

Nu al beginnen de voorbereidingen voor het Europees kampioenschap 2007, opnieuw in Karlsruhe.

Foto en Tekst: Paul Pütz
Vertaling: redactie

De ondertiteling behorende bij de foto's van Europees kampioenschap in Karlsruhe.

Foto nr. 1

Met deze spangle pop – jonge vogel van de kweker Jo Mannes uit Duitsland werd de beste tegenhanger van de show beschouwd.

Foto nr. 2

Europees kampioen bij de gasparkieten werd deze grijsgroene man – oude vogel van de kweker R. Jenne, Duitsland.

Foto nr. 3

Deze gordelamadine is de eerste Europese kampioen bij de gasamadines. Zij behoort aan de kweker Kusche, Duitsland

Foto nr. 4

Dit zwartbruin japans meeuwte van kweker Moog, Duitsland, werd de titel Europakampioen toegekend.

Foto nr. 5

Bij de nieuwe mutaties zette Pieter van der Hooven deze zebra-vink man met de eumo- eigenschap in.

Foto nr. 6

Deze agaatsgrijze zebra-vink man van de Nederlandse kweker Pieter van der Hooven werd eerste in zijn showklasse.

Foto nr. 7

De titel Europees kampioen bij de zebra-vinken voor deze witborst grijze zebra-vink ging naar kweker O.Merk, Duitsland.

Foto nr. 8

Met deze rijstvogel werd de kweker J.M. Weyrich uit Luxemburg Europees kampioen

Foto nr. 9

Europees kampioen bij de gouldamadines werd deze vogel – zwartkop – van de kweker F. Territo, Duitsland

Kweekverslag van de Pimpelmees (*Parus caeruleus*)

Inleiding

Wie is er niet bekend met dit zeer acrobatische vogeltje?

Hij is zo gewoon geworden voor de mens dat ze de fantastische kleuren van dit vogeltje niet eens meer zien. Het is misschien wel het meest gekleurde vogeltje dat wij in onze directe omgeving kunnen aantreffen.

Tussen man en pop is verschil te zien en dit met name in de intensiteit van de kleuren. Al geeft dit niet altijd 100% garantie, want zo kun je een hele oude pop makkelijk aanzien voor een jonge man. Bij ons in de volières is dit natuurlijk niet aan de orde. De vogels zijn immers geringd en daarop kan men natuurlijk de leeftijd van de vogel aflezen. Het popje is ook vooral in de broedtijd een stuk forsler dan de man. De kleuren van de pimpelmees bestaan uit de volgende reeks: groen, zwart, blauw, geel, wit, bruin, en al deze kleuren zijn dan ook nog eens in verschillende tinten aanwezig. Waar de kleuren allemaal te vinden zijn is te zien op de bijbehorende foto's.

De pimpelmees en zijn ondersoorten zijn dus alom aanwezig en het verspreidingsgebied beslaat geheel Europa, delen van Afrika en Azië.

De pimpelmees is in de winter een alleseter en met name in de broedtijd een insecteneter.

Het is een holenbroeder die oude nestplaatsen of gaten opzoekt om zijn nest in te bouwen.

De door de mens gemaakte nestkasten worden ook geaccepteerd door de vogels. In stedelijk gebied zijn de vogels min of meer afhankelijk van deze kasten, gewoonweg omdat er niet genoeg geschikte nestplaat-

sen zijn. Het nest wordt vervaardigd van hoofdzakelijk mos, pluus en wat dierlijk haar. Als het nestje af is, worden daar tussen de 7 en de 15 eitjes gelegd die wit zijn met over het gehele ei kleine zeer lichte roodbruine vlekjes. Het uitbroeden gebeurt in zo'n 2 weken en na gemiddeld nog eens 16 dagen vliegen de jongen uit. Als de jongen uitgevlogen zijn, zitten ze altijd heel dicht bij elkaar en meestal zijn ze dan op een en dezelfde tak te vinden en zitten met smart op de ouders te wachten die hun nog geruime tijd van snavelkost voorzien. Door hun nieuwsgierigheid gaan de jongen al vrij snel op onderzoek uit om zodoende voor zichzelf te gaan zorgen. Als de jongen zelfstandig zijn, waaiëren ze uit om zich vervolgens aan te sluiten bij andere groepen vogels. Als de omstandigheden optimaal zijn, kunnen de oudervogels nog een tweede nest grootbrengen, maar dit nest is altijd aanzienlijk minder groot dan in de eerste ronde.

Zang van de pimpelmees stelt op zich niet zoveel voor, maar hij brengt toch een niet vervelend aan te horen trillertje voort dat frequent ten gehore wordt gebracht. De pimpelmees en het Europese baardmannetje genieten bij mij toch eigenlijk een uitzonderingspositie op mijn zelf gemaakte regel die luidt: als er een bepaalde soort succesvol jongen heeft grootgebracht, dan worden deze ingeruild voor een mij nieuw te kweken soort. Ik kweek nu al ongeveer 7 jaar met de pimpelmees met twee koppels en hierin zitten soms licht afwijkende kleuren tussen waaruit men wellicht "nieuwe mutaties" kan verkrijgen, als men hierop door zou kweken. Voor mijzelf hoeft dit niet en ik besteed hier dus ook niet de nodige aandacht aan. Ik vind

de wildkleur nog altijd het mooist. Pimpelmezen lopen in gevangenschap vaak in kleur terug, omdat het door ons gegeven voedsel niet toereikend is. Het geel is bij te kleuren zoals men dit o.a. doet bij kleurkanaries.

24 onze vogels, maart 2007

DE KWEEK

Man en pop verbleven bij mij het eerste jaar in de buitenvolière en brachten daarin twee rondes groot, wat resulteerde in 12 jongen mezen.

Mezen zouden agressief zijn of kunnen worden tijdens de kweekperiode naar hun mede-bewoners, maar in mijn geval was dit niet zo want de mezen waren gehuisvest samen met zilveoornachtgalen, baardmannetjes (een pseudo-mezensoort) en nog wat andere vogels. Ik heb nooit iets van onrust gemerkt.

Uit de eerste ronde heb ik dat jaar een popje aangehouden en dat samen met een onverwante man geplaatst in een binnenbroedkooi met de afmetingen van ongeveer 100cm breed, 60cm hoog en 50cm diep. Het tweede kweekjaar met de pimpels begon buiten goed met een nest met 14 eieren waaruit 8 jongen opgroeiden. Er werd overigens niet aan een tweede ronde begonnen. Binnen in de broedkooi werd door het eerstejaars koppel niets ondernomen. Het derde jaar werd succesvol met jongen uit de buitenvolière alsook uit de binnenbroedkooi. Buiten kwamen 11 jongen groot uit twee rondes en binnen werd 1 ronde ondernomen waaruit 6 jongen opgroeiden.

Ik zal u berichten hoe de kweek in de binnenbroedkooi gaat, want dat is misschien wel het interessantst voor u. Man en pop zitten het gehele jaar bij elkaar en worden buiten het broedseizoen op eivoer en zaad gehouden dat zo af en toe aangevuld wordt met wat fruit.

Bij de pimpels begint het broedseizoen al vroeg met allereerst een geschikte nestplaats te vinden. Hierop inhakend geef ik ze "de keus" uit twee exact dezelfde nestkasten die zowel rechts als links in de bovenhoek van de kooi tegen de achterwand worden bevestigd. Door het traliedeurtje van het voorfrontje van de kooi kan ik gemakkelijk in de nestkasten kijken d.m.v. een gemaakt deurtje in de voorkant van de nestkast. Als er door de vogels een keuze is gemaakt,

wordt de andere niet gekozen nestkast verwijderd. De keuze gebeurt door de pop op aandringen van de man, die vervolgens de pop verleidt om tot nestbouw over te gaan. Op het moment dat er een nestkast is uitgekozen, begin ik met het verstrekken van levend voer dat bestaat uit buffalo- en meelwormen. Het levende voer wordt geleidelijk opgevoerd, naarmate het seizoen vordert en uitgebreid met wasmotten. In de natuur is de rups het favoriete voedsel om de jongen te voeren en door middel van de wasmotten boots je dit na. Als het koppel overtuigd is van het feit dat er voldoende voedsel is, gaat de pop over tot eitjes leggen.

Over al die jaren genomen is het gemiddelde per nest 8 eitjes die worden gelegd in mos en dierlijk haar. In een tijdsbestek van ongeveer 15 dagen worden deze dan uitgebroed. De eerste vijf dagen krijgen de pimpels bufalowormpjes, witte meelwormen, pinky's, wasmotten en eivoer tot hun beschikking. Op de vijfde dag worden de jongen geringd met de wettelijke ringmaat van 2,5mm. De ringen worden voorzien van een ventiel-slangetje. Zijn de jongen bij het uitkomen nog lichtroze met licht dons, dan is bij het ringen de kleur alweer donkerder en verandert naar groen met goudgeel, naarmate de veren doorkomen. Bij het uitvliegen, dat overigens wel eens 18 dagen kan duren, zijn de jongen bijna gelijk gekleurd als de ouders, al is dit nog wel fletser, en het staartje is ook nog niet volgroeid. Al vrij snel na het uitvliegen imiteren de jongen het opneemgedrag van voedsel, maar vergis u niet. Ze zijn dan nog zeker niet geheel zelfstandig. Wat ik zelf als leidraad aanhoud, is het staartje. Is dit volgroeid, dan is de vogel in kwestie ook zelfstandig.

Het eerste jaar dat ik de meesjes kweekte, had ik de broedkooi nog geheel aangekleed met groen en natuurlijke takken, nu zoveel jaar later is de kooi geheel kaal met twee rechte zitstokken. Als men besluit de pimpelmees in te zetten voor de broedkweek, moet men de man altijd in de gaten blijven

houden, opdat deze niet te fel wordt van al het levende voer. Is dit wel het geval dan kan men hem uitvangen en in een kooitje aan de tralie bij de pop houden. Elke dag laat men dan de man even bij de pop die vervolgens meteen de pop paart en men vangt hem dan weer uit, als hij zijn kunstje gedaan heeft.

De man krijgt in zijn aparte kooi geen levend voer en al gauw zal hij zijn felheid verliezen. Als het laatste ei gelegd is, kan men in de regel zeggen dat de man weer bij de pop geplaatst kan worden omdat deze toch vast op het nest zit. Tegen de tijd dat de jongen uitkomen, kan men weer volop levend voer verstrekken en de man zal zijn vaderlijke plicht volbrengen. De man is echt nodig om de jongen groot te krijgen, want de jongen moeten constant gevoerd worden. In de natuur is het zelfs zo erg dat in de meeste gevallen met name de man na het grootbrengen van een nest het loodje legt. De energie die nodig is om de grote hoeveelheid levend voer te bemachtigen voor de jongen, gaat heel snel verloren uit het lichaam van de ouders en deze kunnen vooral in de ruiperiode niet het energiepeil op orde houden met als gevolg dat zij bevattelijk worden voor allerlei ziektes en zo ook weer een gemakkelijke prooi voor roofdieren. In gevangenschap gaat deze regel vaak niet op, omdat ze volop aan voedsel en vitamines kunnen komen. Hierdoor kunnen pimpels in gevangenschap vrij oud worden en meerdere jaren jongen grootbrengen. Ik zelf heb een acht jaar oude pop gehad die in haar laatste levensjaar nog een nest heeft grootgebracht.

De pimpel heeft mij jaren geamuseerd met zijn gekke capriolen, maar nu is het toch echt weer de beurt aan een voor mij nieuw te kweken soort.

Tekst en foto: Arie Bakker, Dordrecht

usel

De

Vogelevolutie

Wat mag u verwachten bij dit artikel? Niet veel meer dan een eigen kijk op de totale ontwikkeling die vogels hebben doorgemaakt. Ook onze eigen plaats in het geheel wordt meegenomen. Gerekend vanaf het allereerste begin, tot zoals we nu de vogels kennen. Voornamelijk gaat het hierbij over de vogels in de natuur, omdat onze kooivogels, sinds ze dat zijn, een afwijkende ontwikkeling of domesticatie doormaken. Kijk in dit verband maar eens naar onze huisdieren als honden, katten, schapen, paarden enz. enz. die een dergelijk traject eerder al hebben afgelegd. Onze kooivogels leven en broeden onder uitzonderlijke omstandigheden en kennen niet meer de invloed van een harde natuurlijke selectie. In een artikel: "Van wildzang naar cultuurvogels", heb ik summier aan deze groep al eens eerder aandacht mogen besteden. Waarom nu dan de aandacht gericht op de ontwikkelingen bij de natuurvogels? Daar kun je gemakkelijk een paar redenen voor bedenken! Als vogelhouder bezit je gewoonlijk tenminste de benodigde specifieke kennis voor de eigen vogels m.b.t. huisvesting, voeding, kweek, ziekten en zo nodig de vererving. Eigenlijk is dat wel de belangrijkste voorwaarde om enigszins met kans op succes met je vogels bezig te zijn. Nu, in dit bestek, zal het vooral gaan, over wat algemenere kennis van de vogelwereld, ook wel avifauna genoemd. Zaken waarvan ik denk, dat ze zeker ook tot het interessegebied van elke vogelaar behoren. De meeste invloed en bekendheid betreffende deze materie moet worden toegeschreven aan Charles Darwin. Algemeen bekend is dan ook zijn "evolutioneër". Zijn inzichten of theorieën werden aanvankelijk met de nodige scepsis bekeken, maar zijn inmiddels algemeen aanvaard als zijnde wetenschappelijk juist! Darwin is ontegenzeggelijk erg grondig en gedegen te werk gegaan. Maar, en dat is in dit bestek wel van belang, hij kon toen niet op de hoogte zijn van erfelijke invloeden. Darwins evolutioneër is van ongeveer 1860. Het is goed ons hierbij te realiseren, dat deze wetenschap betrekkelijk jong genoemd kan worden. Of anders gezegd: dat t.o.v. de vele miljoenen jaren die de evolutie al gaande is, dit tijdstip vergelijkenderwijs samenvalt met gisteren laat in de namiddag! Nog anders uitgelegd: gedurende de onvoorstelbaar lange periode van ontwikkeling die voor ons ligt, kon er letterlijk niet één mens getuige van zijn. Wij mensen dus, hebben grofweg eerst onze eigen soort nog moeten ontwikkelen. Via wat aapachtige of al mensachtige tussenstappen zijn we op lange termijn intelligenter geworden. We wisten op enig moment al wat aan landbouw en veeteelt te gaan doen. Nog weer later is er een taalontwikkeling gekomen en daardoor konden we gemakkelijk communiceren. Dan pas kom je in omstandigheden terecht, dat je kennis kunt opslaan, kunt meedelen en dus ook verspreiden. Terugkerend naar het onderwerp: Wat had Darwin met vogels van doen? Heel wat dus; onderzoek aan de hand van zijn duiven, maar vooral is hij bekend van de zgn. "Darwinvinken". Tijdens zijn bezoek aan het gebied van de Galapagos-eilanden ontdekte hij enkele opzienbarende feiten. Per eiland bleken de vogels die aanvankelijk tot dezelfde soort behoorden, een typische eilandaanpassing te hebben gekregen. Ik noem dat even "eilandaanpassing", omdat het alles te maken had met de speciale hoofdvoedselbron van de vogels op juist dat eiland. Deze eilanden liggen geïsoleerd, dus daarmee ook de vogelpopulatie. De aanpassingen hadden alles te maken met de vorm van de snavel, zodat ze beter waren toegerust m.b.t. hun hoofdvoedselbron ter plaatse. Globaal gesteld waren er vinken te zien die over een spitse insectenettersnavel beschikten, terwijl hun soortgenoten een eiland verderop een stompe, sterke snavel hadden verworven om zaden te kraken. De logische verklaring daarvoor is, dat de soort zich daarmee uiteraard betere overlevingskansen had weten te creëren. Hoe was dit in zijn werk gegaan? We weten van Darwin dus, dat alle levende organismen o.m. plant, dier en mens te maken hebben met kleine afwijkingen binnen de eigen soort. Als de afwijking een voordeel betekent met betrekking tot succesvol overleven en bovendien erfelijk kan worden doorgegeven, dan zal dit dus een blijvende aanpassing van de soort kunnen worden. De soort of beter elke soort verandert daarmee voortdurend, dus ze evolueert! Bij ons vogelaars is die verandering goed bekend onder de naam

mutatie! Overigens is dit begrip in de gehele levende natuur van toepassing, als we ons even realiseren dat de vogels heel vroeger zijn ontstaan uit reptielen, waarbij vanuit schubben uiteindelijk veren zijn ontstaan. De schubben op de pootjes van onze vogels wijzen ook in diezelfde richting. Dat de veren, met de voorpoten samen de vleugels hebben weten te vormen. Een aanpassing waarmee het vliegvermogen is verkregen. Juist vanwege dat beschikbare vliegvermogen mag je wel aannemen, dat van die eerste vogels een verspreiding heeft plaatsgevonden naar alle hoeken van de aarde. Onder invloed van velerlei denkbare omstandigheden zijn vogels er sneller en beter dan de landdieren in geslaagd om nieuwe vestigingsplaatsen te bereiken. Op verschillende plaatsen zijn ook de omstandigheden verschillend, zodat per geografische plaats er wellicht een andere ontwikkeling is gevolgd. Omstandigheden als grote concurrentie door voedselschaarste, overbevolking ter plaatse, ziekten en klimaatveranderingen zijn denkbaar. In elk geval hebben geheel verschillende aanpassingen plaatsgevonden en dat verklaart mede het grote aantal vogelsoorten. De optredende mutaties zullen per plaats ook wel niet dezelfde zijn geweest, zodat binnen dezelfde soort geografische verschillen zijn ontstaan. Heel goed is het voor te stellen, dat wij op die manier onze soorten en ondersoorten hebben verkregen, die in uiterlijk vaak niet al te veel verschillen. Het begrip "soort" levert dan ook nog altijd, zelfs onder wetenschappers, veel stof op tot discussie. Ook het hanteren van de termen "van origine" of "van oorspronkelijke soort" is lastig, als we beseffen dat alle soorten van nu, zoals bijna altijd het geval is geweest, ook maar gewoon betrekking hebben op een tussenstadium op het pad van de evolutie. Wordt elke optredende verandering bij een vogel ook een soort kenmerk? Nee, heel duidelijk niet dus! Om te beginnen zijn er voortdurend zeer veel spontaan optredende veranderingen bij vogels. Geen twee zijn er exact gelijk, net zoals bij ons mensen dus! De optredende veranderingen zijn niet altijd direct zichtbaar. Niet zichtbaar omdat het een inwendige aanpassing betreft ofwel een zeer minimale uiterlijke verandering die nauwelijks opvalt. Hierbij past wel de volgende opmerking! Vastgesteld is kunnen worden, dat vogels zelf meer verschillen zien bij hun soortgenoten dan wij mensen. De vogels hebben dan ook geen enkel probleem bij de partnerkeuze als het gaat om een koppel te vormen. Terwijl wij nog wel eens twijfel hebben en soms een DNA-test erbij moeten slepen om zeker te zijn in bepaalde gevallen. Inwendige aanpassingen zullen normaal gesproken niemand opvallen, tenzij bij gespecialiseerd onderzoek. Maar ze zullen er zeker zijn, m.n. ook tijdens het domesticeren en de gewinning aan een totaal andere voeding en levenswijze. Uiterlijk zichtbare veranderingen als een kleurafwijkend veerpatroon, regelmatig voorkomend bij een bonte merel of een witte Kievit, worden snel opgemerkt. Deze verandering zal vaak niet steunen op een erfelijke verandering en is daarmee een kort leven beschoren. Het opvallende verenpak zorgt direct voor een grotere kwetsbaarheid van deze vogels. De selectiedruk op "alles" wat zichtbaar duidelijk afwijkend is, zal extra groot zijn. Betreft het een overerfbare verandering, dan is het zaak dat die vogel zich voortplant, alvorens eerder genoemd kwaad kan geschieden. Wel is de opmerking gerechtvaardigd, dat bij onze kooivogels zoveel en relatief snel na elkaar zoveel mutaties voorkomen, dat dit samenhangt met het geheel afwezig zijn van die bedreiging. Wij zullen ook onze mutanten juist koesteren en hun "bijzonderheid" willen vastleggen in de nakweek. Wat betekent deze kennis, nu op dit moment dus, verder nog voor onze hobby? Dat we alert moeten zijn op de veelal kleine veranderingen in het bevederingspatroon van onze vogels. Dat we een optredende verandering moeten onderzoeken op de eventuele erfelijke oorzaak ervan. De kansen dat veranderingen zich voordoen en in stand gehouden kunnen worden bij onze kooivogels zijn vele malen groter dan in de vrije natuur. En als we in dit verband mogen spreken van evolutiesnelheid, als zijnde de snelheid waarmee de soort duidelijk waarneembaar veranderingen ondergaat, dan is die bij onze eigen vogels aantrekkelijk hoog te noemen!

Waarnemer

bij psittaciformes

fallow

Geen ino, maar toch een vogel met rode ogen, dat is het beeld dat de meeste kwekers zich vormen bij het woord fallow. En dat klopt, bij alle vogels die omschreven worden als fallow, is inderdaad het eumelanine in de ogen op een of andere manier gereduceerd waardoor we een afwijkende oogkleur krijgen. Dat terwijl er in het verenkleed nog eumelanine aanwezig is en deze vogels dus absoluut geen ino zijn.

In de bestaande ornithologische literatuur worden bij verschillende vogelsoorten fallowmutanten beschreven. Omdat binnen bepaalde soorten soms meerdere fallowtypes tevoorschijn kwamen, is het eveneens nodig ook deze fallowmutanten onder te verdelen. Belangrijk bij dat alles is uiteraard de genetische achtergrond en wat er zich precies in de veren afspeelt. Door het feit dat er vroeger heel weinig uitwisseling was van informatie, zien we dat er binnen de diverse soorten minstens evenveel verschillende namen voor de fallows genoteerd werden en zo werden er voor eenzelfde fallowtype niet zelden verschillende namen gecreëerd. Maar als we de lijst van bestaande namen voor mutanten doorlopen, zien we dat diverse kleurslagen ook onterecht de naam fallow opgeplakt kregen, terwijl dan weer andere kwekers nieuwe namen zoals 'recessief cinnamon', 'buttercup', 'yellowhead', 'geelkop', 'geelstaart' enz. op bestaande fallowvormen gingen plakken. Meestal waren deze namen wel goedklinkend en commercieel onderbouwd, maar inhoudelijk en genotypisch weinig zeggend.

Typisch voor verschillende fallowvormen is dat deze vogels allemaal een bepaalde reductie van het eumelanine in het verenkleed hebben en typerend van fallowmutant tot fallowmutant hebben ze een oogkleur die varieert van helderrood tot wijnrood. De eumelaninereductie en het rode oog zijn alvast twee voorwaarden, wil men de term fallow kunnen toekennen. Een derde vereiste tot op heden is dat deze fallowvorm autosomaal recessief dient te vererven.

In een poging de diverse fallowtypes bij psittaciformes in groepen onder te verdelen is op internationaal vlak al heel veel druk overleg gepleegd. Toegegeven, fallow is zeker geen makkelijke materie om zich in vast te bijten, maar velen hebben al geprobeerd om elk op zijn manier een bepaalde lijn te trekken door het doolhof van de fallowmutanten. Ik zal dat dus ook proberen, gebaseerd op de beschikbare informatie en onderzoeksresultaten van het moment.

Volgens internationale afspraken via de Genetic-Psittacine Group van Dr. Terry Martin worden de bestaande fallowvormen onderverdeeld als 'bronze fallow', 'pale fallow', 'dun fallow' en 'ashen of smokey fallow'. Deze lijst is voorlopig en laat me er meteen aan toevoegen dat ik persoonlijk mijn twijfels heb over het bestaan van deze "ashen fallow" als aparte mutant, maar om daar 100% zekerheid over te hebben dient er nog heel veel onderzoek te gebeuren. Terry Martin maakt het onderscheid gebaseerd op de gevormde kleur van het eumelanine. Bij ashen (soms ook smokey genoemd) fallow wordt volgens deze indeling het zwarte eumelanine gereduceerd naar lichtgrijs.

Bij dun fallow wordt zwart eumelanine gereduceerd naar grijsbruin. Bij bronze fallow wordt zwart eumelanine gereduceerd naar bruin. Bij pale fallow wordt zwart eumelanine gereduceerd naar lichtbruin. Dit is alvast een goede start om deze onderverdeling te maken, maar ikzelf vind deze gradatie zeker niet voldoende. Alleen al het feit dat we 'op zicht' een mutant moeten bepalen, is al heel gevaarlijk, zeker als het om het onderscheid tussen bruin, bruingrijs enz. gaat. Niet zelden spelen persoonlijke interpretatie en het vermogen om bepaalde kleuren goed te kunnen onderscheiden hier een cruciale rol.

Er is tot op heden maar één vogelsoort bekend waarbij met zekerheid drie verschillende fallowvormen beschreven zijn en dat is bij de grasparkieten. Daar is sprake van "German fallow", "English fallow" en "Scottish fallow". Volledigheidshalve dienen we erbij te vermelden

dat de "Scottish fallow" uitgestorven zou zijn of ten minste dat men geen weet meer heeft van mogelijk nog aanwezige "Scottish fallows" -- (Zoals het er toen meestal aan toe ging, werd veelal het land van herkomst van de eerste mutant in de naam verwerkt en kon daardoor dus verschillend zijn van soort tot soort – bijv.: wat bij grasparkieten "Engels fallow" was, werd bij agaporniden "Oost-Duits fallow" genoemd). Eigenaardig is dat bij de grasparkieten deze drie fallowmutanten in het verenkleed weinig verschillen vertoonden. Het was de kleur van het oog die bepalend was.

Bij "Duitse fallow" is er sprake van donkerrode ogen en een witte irisring. Bij "Engelse fallow" beschrijven ze de ogen als robijnrode ogen, maar zonder witte irisring. En bij "Schotse fallow" van pruimrode ogen eveneens zonder witte irisring. Ondanks de diverse pogingen om duidelijke beschrijvingen te vinden van deze drie verschillende fallowvormen bij de grasparkieten kon niemand mij afdoende info geven over de precieze kleur van de slagpenen bij deze drie mutanten. Toch bewezen diverse kweekverslagen dat bij de grasparkieten het wel degelijk over drie verschillende niet gerelateerde mutanten ging. Harry van der Linden, de specialist op het gebied van mutaties bij de grasparkieten is daarover formeel. Hij heeft ooit de drie verschillende fallowvormen bij de grasparkieten in zijn bezit gehad en hij heeft daardoor de kans gehad deze onderling te verparen. Het resultaat was steeds groene splitvogels, een overduidelijk bewijs dat het wel degelijk om drie aparte mutaties ging.

Bij agaporniden is er sprake van twee, misschien zelfs drie vormen. Wat hier opvalt, is dat er bij deze soorten wel een opmerkelijk kleurverschil is tussen de diverse fallowvormen. Ook bij halsbandparkieten is er eveneens sprake van twee fallowvormen, net als bij de agaporniden is ook in de kleur van het verenkleed een groot verschil te merken. Hoe het komt dat bij grasparkieten enkel het rode oog verschillend is bij de diverse fallowvormen en er geen opmerkelijk verschil is in het verenkleed en er bij bijv. agaporniden behalve het verschil in oogkleur ook nog een kleurverschil in het verenkleed waar te nemen is, is nog niet geheel duidelijk. Ikzelf wijt het verschil aan het feit dat er bij grasparkieten in de cortex van de veren (buitenkant) zich ook eumelanine bevindt. Dit eumelanine is verantwoordelijk voor de donkere vleugeltekening, een tekening die bijv. bij agaporniden en halsbandparkieten niet aanwezig is en er bijgevoegd ook geen eumelanine in de cortex te vinden is. Het is immers niet ondenkbaar dat het eumelanine in de cortex weinig of niet door de fallowmutanten aangetast wordt. Maar nogmaals, dit is een persoonlijke benadering en tot op heden heb ik daarvoor nog geen enkel wetenschappelijk bewijs gevonden. Gezien het feit dat bij de ene soort er een opmerkelijk kleurverschil is in het verenkleed en bij de andere soort nauwelijks, zijn volgens mij

De
sel

bij het bepalen van het fallowtype waarschijnlijk dan ook de oogkleur en het genotype van de vogel een belangrijke richtlijn.

Bronze fallow

Bronze fallow is een autosomaal recessieve mutatie die bij verschillende parkietachtige vogels voorkomt. Bij agaporniden is deze mutatie al opgetreden bij de *Agapornis roseicollis*, *Agapornis taranta*, *Agapornis fischeri* en misschien ook bij de *Agapornis personatus*.

Tijdens veeonderzoek werd ontdekt dat deze mutatie, net zoals de NSL-ino, een vorm van tyrosinase-negatief (Ty-neg) albinisme is. Waar bij NSL-ino de tyrosinase-activiteit volledig ontbreekt, is bij bronze fallow de tyrosinase-activiteit verminderd. In MUTAVI werden de ogen van bronze fallow en de overeenkomstige mutatie bij kanaries (de topaas) onderzocht. In beide gevallen komt zichtbaar eumelanine van slechte kwaliteit voor in het vaatvlies en ook in het iris-achterblad. Dat is de reden waarom een bronze fallow bordeauxrode heeft. Houd in uw achterhoofd dat het weefsel waaruit de voorkant van de iris bestaat, niet bij elke vogelsoort hetzelfde is. Het a-locus tast de activiteit van tyrosinase aan en dit wordt veroorzaakt door een puntmutatie die bij elke vogelsoort mogelijk een ander gen defect zal opleveren. Dat zou erop kunnen wijzen dat bronze fallow een allel is van het a-locus.

Recente onderzoeken binnen MUTAVI hebben dat vermoeden versterkt. In *Neophema elegans* (elegante parkiet) werden veronderstelde bronze fallows regelmatig gekruist met NSL-ino, met als resultaat uitsluitend intermediair gekleurde fallows met rode ogen. Deze vogels worden in Nederland foutief 'lacewings' genoemd. Een ultieme test om uit te vinden of een mutant nu bronze fallow is of niet, is dat volgens mij combineren met NSL-ino. Zodra er een wildvorm jong geboren wordt, weten we al genoeg en kunnen we bronze fallow uitsluiten. Hebben de jongen echter rode ogen en een tussenkleur, dan kan men de naam bronze fallow op deze mutant plakken. Het is vanzelfsprekend dat we behalve bij proefparingen bij deze bronze fallow alle combinaties met bekende allelen van het a-locus (NSL-ino, pastel, DEC) dienen te vermijden. Deze combinatie resulteren steeds in intermediaire tussenvormen en zorgen enkel maar voor verwarring. Dat het uit den boze is deze fenotypes een aparte naam te geven, hoeft niet gezegd. Volgens internationale afspraken duiden we deze vormen aan door beide allelen aan elkaar te schrijven, elk beginnende met een hoofdletter, dus 'Bronze fallowino, Bronze fallowPastel, Bronze fallowDEC.....

Genetisch symbool voor bronze fallow: $a^{b/f}$

Bij onder andere agaporniden is de algemene lichaamskleur van de bronze fallow laurierachtig groen (groen met bruinachtig waas) en zijn de slagpennen grijsbruin. De poten zijn vleeskleurig en de nagels hoornkleurig. De psittacine wordt uiteraard niet aangetast.

Pale fallow

Kunnen we bij bronze fallow nog terugvallen op de genetische achtergrond, bij deze mutant is dat wat moeilijker. Bij agaporniden bijv. zien we dat de pale fallow bijna volledig gele ogen heeft, bij andere soorten is dat minder duidelijk. Vraag is dan hoe moeten we de pale fallow onderscheiden van de andere fallowsoorten? Tijdens het onderzoek stelden we vast dat het pale fallow locus (pf -locus) de matrix van de melanosomen (pigmentkorrels) aantast, wat een sterk effect heeft op de oogpigmentatie. In tegenstelling tot de bronze fallow die bordeauxrode ogen bezit, heeft deze mutatie helderdere ogen, die de indruk geven dat u er zo doorheen kan kijken. Dat komt omdat in de ogen van de pale fallow er geen zichtbaar eumelanine te vinden is in het vaatvlies en het irisachterblad. Desondanks lijken de vogel geen last te hebben van het licht. Bij de agapornidensoorten zien we dat deze pale fallows heel sterk opgebleekt zijn. De vraag is echter of dat bij alle soorten zo is. Feit is dat deze pale fallows autosomaal recessief vererven en dat deze mutant, voor zover we nu weten, geen allel is van een ander bekend locus.

Er rijst het vermoeden dat de "Engelse fallow" bij de grasparkiet het equivalent zou zijn van de pale fallow. Bij deze vogels beschrijven ze de ogen als helder maar zonder witte irisring. Het lichaam heeft echter weinig eumelaninereductie.

Genetische symbool voor pale fallow: pf/pf

Dun fallow

Bij deze fallowvorm zou zwart eumelanine gereduceerd worden naar grijsbruin. Over de oogkleur wordt niet veel vermeld. Dus de definiëring van dun fallow is heel miniem. Als ik deze info allemaal projecteer naar bepaalde psittaciformesoorten, zou een mogelijke kandidaat voor dun fallow misschien de *Forpus coelestis* zijn. Bij deze soort zien we dat bepaalde fallows een helderrood oog hebben en een beperkte reductie in de veren. We vermoeden dat deze vorm misschien bronze fallow zou zijn, maar testparingen met NSL-ino zouden volgens de meeste kwekers enkel groene vogels opleveren. Dat zou dan betekenen dat deze vogels geen bronze fallow zijn. Als we de oogkleur tussen een bewezen bronze fallow en een fallow *Forpus coelestis* vergelijken, zien we inderdaad een groot verschil in kleur. Bij de forpus is de oogkleur heel helder, bij de bronze fallow is deze bordeauxrood. Weer andere kwekers wisten ons te bevestigen dat bepaalde fallows bij de forpus wel donkerrode ogen hebben en een iets mindere reductie in de veren dan de fallowexemplaren met helderdere ogen. Zouden er dan twee vormen zijn en is deze met de donkerdere ogen dan wel bronze fallow?? Het zou in elk geval een verklaring kunnen zijn voor het feit dat bepaalde kwekers ons ten stelligste bevestigden dat combinaties van hun fallows en NSL-ino wel een tussenkleur opleverden. Als dat klopt, dan zou hier het heldere oog zonder duidelijke iris kenmerkend zijn voor de dun fallow. Misschien het equivalent van de 'Schotse fallow'? Een ultieme test zou zijn deze beide types met elkaar te verparen. Als de uitkomst groen is, zijn we er zeker van dat er minstens twee vormen bestaan.

Smokey or ashen fallow

Deze mutant wordt enkel maar genoemd bij de valkparkieten. Maar gezien het feit dat de bevedering bij deze vogels niet van het structurele type is, is het mijns inziens heel gevaarlijk deze vorm te vergelijken met vogels met een verschillend type veer. Zelf vermoed ik dat dit misschien een van de drie andere is.

Faded

Hoewel deze mutant vrij regelmatig voorkomt en ook een gewijzigde oogkleur heeft, wordt deze wonderwel niet gekoppeld aan de fallowvormen. Bij deze autosomaal recessieve mutant worden de jongen geboren met rode ogen die tijdens de eerste dagen donker worden. Nochtans krijgen de vogels niet meer de normale oogkleur van een wilvorm. Zo zien we bijv. bij de faded grasparkiet en de faded swift dat in het oog de normale witte iris ontbreekt. Bij beide soorten is de reductie van het eumelanine het meest zichtbaar op het lichaam. Zelf vermoed ik dat deze faded ook wel eens een uiterste vorm van fallow zou kunnen zijn.

Conclusies

Over de indeling van de fallows is het laatste woord nog niet gezegd. Ikzelf heb de indruk dat het onderscheid via de oogkleur en de genetische achtergrond zal moeten worden gemaakt. Fallows indelen enkel volgens de kleur van het eumelanine of de veren lijkt me onwaarschijnlijk. De diverse fallowmutanten bij de grasparkieten hebben dat al bewezen. Daar was ook enkel een duidelijk onderscheid mogelijk via de oogkleur.

Lezingen beschikbaar over dit onderwerp

Dirk Van den Abeele
MUTAVI, Research & Advice Group
Personal Homepage: <http://www.agapornis.info>
MUTAVI homepage: <http://www.mutavi.info>

KASSEL 2006

Op 25 en 26 november 2006 heb ik weer een bezoek gebracht aan de AZ-Bundesschau in Kassel. Een groot evenement waar ruim 3000 grasparkieten tentoongesteld waren. Ik heb daar een aantal foto's genomen die ik met u zal bespreken. Behalve grasparkieten heb ik ook een aantal foto's gemaakt van grote parkieten, zodat ook die in de loop van het jaar aan bod komen.

Foto 1.

De spangle violet mauve pop, een EK-2006-voegel, werd als beste gekozen van ruim 3000 grasparkieten. Een buitengewone pop van een toch wel zeer moeilijke kleurencombinatie. De vogel toont een prima opbouw van lichaam naar kop. De kop toont veel rond volume met een prima hoogte boven de ogen. De kop is ook goed breed met een prima snavelinplant. De vogel heeft een goede maskerdiepte met kenmerkende spots en vleugeltekening. Deze moeilijke kleurslag is vaak zeer viekkerig, maar bij deze vogel loopt de kleur toch wel voldoende vloeiend over het lichaam.

Foto 2.

Deze spangle grijsgroene pop toont een zeer goed front en ook een prima snavelinplant. De vogel heeft ook een mooie kopdracht. De kop zou echter naast de snavel nog wat breder moeten zijn. Het masker is goed diep, maar zou wat beter geconditioneerd moeten zijn, want bij de wangvlek zit nog een spot teveel. Het is zeker een vogel van zeer hoge kwaliteit, alleen zou de kleur duidelijk veel egaler moeten zijn en de vleugeltekening nog wat regelmatig.

Foto 3.

Deze grijze spangle man toont een prima opbouw van lichaam naar kop. Hij heeft een zeer goede volle nek, een prima kop en een mooie snavelinplant. Ook zien we een mooi diep masker met duidelijke spangle spots. De vleugeltekening zou nog wel wat scherper en regelmatig kunnen zijn. De grijze kleur is wat te blauwachtig. Ook al is dit niet de showwinnaar, het is toch een uitblinkende kwaliteitsvogel.

Foto 4.

Deze spangle cinnamon hemelsblauwe pop is niet van zo'n hoge kwaliteit als de vorige vogels, maar heeft wel de betere spangle spots. De ringetjes zijn bijna helemaal rond getekend en fraai geplaatst op het mooie diepe masker. De vogel zou hoger op stok moeten staan om haar lichaam beter te tonen en ze zou wat breder van kop en lichaam moeten zijn. Ze draagt de kop echter wel mooi voorover.

Door Jan Bouwmeester

zebravink witborst grijs

Foto: Peter Oudeklopper / IFA de Rij

De witborst vererft autosomaal recessief. Zowel de man als de pop moeten dus de witborstfactor dubbel bezitten om zich als witborst te kunnen tonen. De witborst (wb) heeft een plaatselijke eumelaninereductie. Totaal in de bevedering van de borst, de snavel- en oogstreep, gedeeltelijk in het rug-/vleugeldekk en de staartdekveren, tast het phaeomelanine van de wangvlek en de flanktekening gedeeltelijk aan. Bij de witborst wordt door oxidatie van eumelanine tekening in de borstbevedering en de oog- en snavelstreep belet. Het eumelanine in de staarttekening en staartpennen wordt gereduceerd. De reductie van eumelanine in het vleugeldekk vindt alleen plaats in de toppen van de baarden en de zich daar bevindende haakjes. Het hart van de veer wordt niet aangetast. (Dit veroorzaakt de vleugeltekening). In formuletaal wordt de factor die de witborst veroorzaakt aangegeven met symbool wb. De kleine letter wordt gebruikt omdat deze factor recessief vererft tegenover de wildkleur. De wb-factor vererft autosomaal en onafhankelijk van de andere ons bekende mutaties. Deze mutatie is dan ook in alle combinaties met andere mutaties te fokken. De formule wordt (wb//wb) voor zowel man als pop. Bij de witborst ontbreken oog- en snavelstreep, tussen de wangvlek en de snavelinplant is het wit. De bloktekening van de bovenstaartveren is lichtgrijs/wit geblokt, moet minstens minimaal

aanwezig zijn. De kleur van de wangen en flanken bij het mannetje moeten zo diep mogelijk oranjebruin zijn, daarbij zijn de flanken kastanjebruin, voorzien van regelmatige ronde witte stippen. Bij het popje zijn de flanken lichtgrijs. Bij beide geslachten zijn ter hoogte van de stuit de flanken wit. Het veerveld van de borst moet wit zijn. Bij het vleugeldekk moeten de vleugelpennen en vleugeldekkveren een witte omzoring bezitten, wat een schubbeffect veroorzaakt. De kop en nek zijn grijs, op de kop is dit iets gehamerd. De rug is grijs en de stuit wit. Het onderlijf is wit vanaf de ondersnavel tot en met de onderstaartdekveren. De staartpennen zijn lichtgrijs. De snavel van het mannetje is koraalrood, bij het popje is hij iets lichter. De poten en nagels zijn oranjebruin. De witborst grijs moet op de eerste plaats een goede vleugeltekening bezitten. Deze tekening wordt veroorzaakt door reductie van melanine in de toppen van de baarden en in de zich daar bevindende haakjes. Opvallend is echter dat bij jonge vogels soms helemaal niet, maar in mindere mate, sprake is van melaninereductie in de vleugelpennen en vleugeldekkveren. Na de rug zal echter de gewenste vleugeltekening goed zichtbaar worden. In het rug-/vleugeldekk en op de kop moet de kleur egaal grijs zijn zonder witte tekening. Een veel voorkomende fout is een wit veerveld langs de bovensnavel. Dit is een kleurfout, het grijs op de kop moet doorlopen tot de snavelinplant. Bij de mannen ontbreekt de borsttekening, de snavel- en oogstreep. Het tonen van deze tekening is een fout die tijdens de keuring bij kleur wordt bestraft. Toegevoegd moet worden dat een egaal gekleurde borst moeilijk te realiseren is. De wangvlekken moeten oranjebruin zijn; als de wangvlekken te fiets zijn, wordt dit bestraft bij tekening. De staarttekening staat omschreven als lichtgrijs/wit geblokt, deze moet minstens minimaal aanwezig zijn. M.a.w. als de staarttekening minimaal aanwezig is, wordt hij niet bestraft, een zo diep mogelijke kleur heeft de voorkeur.

Door Ger Essenberg

zebravink oranjeborst zwartborst bruin

De oranjeborst toont een kenmerk dat we nog niet eerder gezien hebben in de vogelsport. Op plaatsen waar voorheen bij de zebravink een hoge concentratie eumelanine te vinden was, bevindt zich nu phaeomelanine in een hoge concentratie. Wetenschappelijk is niet aangetoond dat het eumelanine is veranderd in phaeomelanine, zodat wij ervan uit moeten gaan dat het één plaats heeft gemaakt voor een ander. In de fokkerspraktijk is gebleken dat de oranjeborst-mutatie autosomaal recessief vererft. Aan welke andere mutatie de factor is gekoppeld is, is nog niet met zekerheid te zeggen. Het vermoeden bestaat dat de oranjeborstfactor gekoppeld is aan de zwartborstfactor. De oranjeborsten zijn vrij eenvoudig te fokken in combinatie met andere kleurslagen, maar vooral met de zwartborst. Het symbool dat gekozen is voor de oranjeborstfactor is ob. In formule wordt de oranjeborst weergegeven als: (ob//ob) voor zowel man als pop. Behalve de veranderingen die we kennen bij de zwartborst en de oranjeborst t.o.v. de tekening van de grijze zebravink, heeft de oranjeborst zwartborst een uitbreiding van de tekening gekregen. Op het onderlijf is bij de meeste oranjeborst zwartborsten een duidelijke streep-tekening zichtbaar. Het merkwaardige van deze tekening is dat de veer die dit kastanjebruine streepje toont, voor de rest wit is. Dit terwijl de veertjes die deze tekening niet hebben, crèmekleurig zijn. Ideaal is als deze tekening helemaal doorloopt tot de onderstaartdekveren. In de meeste gevallen zal deze tekening nog ontbreken tussen de poten en in de anaalstreek. Een niet volledige tekening moet niet als ernstige fout worden aangemerkt. Bij oranjeborst poppen is meestal een zeer vage flanktekening zichtbaar. Ook in combinaties met zwartborst is dit vaak aanwezig. Het ontbreken hiervan wordt echter niet bestraft. Zowel bij de man als de pop ontbreken de oogstrepen, tussen

de wangvlek en snavelstreep is het hier crème. Bij het mannetje is de snavelstreep diep oranjebruin, dat doorloopt rond de bovensnavel. Bij het popje ontbreekt de snavelstreep. Bij het mannetje zijn de bovenstaartdekveren wit tot crème-wit, met enkele in de lengterichting lopende dunne diep oranjebruine strepen welke aan het eind een ovaal kunnen vormen. Bij het popje zijn de bovenstaartdekveren crème, met enkele in de lengterichting lopende dunne licht oranjebruine strepen, welke aan het eind een ovaal kunnen vormen. Bij het mannetje zien we diep oranjebruine wangvlekken, uitvloeiend tot de bovenschedel en in de nek. Het popje bezit lichtbruine wangen. Het mannetje bezit kastanjebruine flanken die voorzien zijn van witte streepjes, waarbij het wit niet meer dan 50% van het geheel mag uitmaken. De tekening ter hoogte van de stuit ontbreekt. Bij het popje zijn de flanken crème met een zeer vage streep-tekening. Ook bij haar ontbreekt de tekening ter hoogte van de stuit. Bij het mannetje is de borst diep oranjebruin dat doorloopt tot aan de ondersnavel. Het popje bezit een lichtbruine borst waarop een zilvergloed aanwezig is. Haar kop en nek zijn bruin. Bij het mannetje zijn de vleugelpennen en de vleugeldekkveren kastanjebruin/wit gezoomd. Op het onderlijf, direct onder de borststreep, in de anaalstreek en op de onderstaartdekveren is een duidelijke kastanjebruine tekening. Zijn kop is bruin met daarbij het diep oranjebruin van de uitvloeiende wangvlekken. Het rug-/vleugeldekk is bruin, zo donker en warm mogelijk, met daarop de boven aangegeven tekening. Bij het popje zijn de vleugelpennen en vleugeldekkveren crème omzoomd. De stuit is bij het mannetje crème met een kastanjebruine streep-tekening. Bij het popje is de stuit crème. Bij het mannetje is het onderlijf wit, vanaf de borststreep overlopend tot crème in de onderstaartdekveren. Het popje heeft een zo donker mogelijk crème onderlijf. Vanaf de lichtbruine borst tot en met de onderstaartdekveren. Beide vogels bezitten donkerbruine staartveren, oranjebruine poten en nagels. Het mannetje bezit een koraalrode snavel, bij het popje is die lichter gekleurd.

Kweken van prachtvinken (7)

In deze vervolgserie behandel ik steeds een onderwerp uit mijn boek "Kweken van Prachtvinken", dat begin 2004 is uitgegeven.

In hoofdstuk 8 van bovengenoemd boek komen de vogels zelf aan de orde. Er wordt uitleg gegeven over de anatomie van de vogels. Dit is een moeilijk woord dat wordt gebruikt om de organen en hun functies te benoemen.

Verder staan er aanwijzingen in die van belang zijn als u vogels aanschaft, zoals

- waar moet u op letten bij de aankoop?
- welke vogels passen bij elkaar?
- waar haalt u de vogels vandaan?
- zijn het importvogels of nakweek?
- is het natuurbroed of meeuwenkweek?
- hoe kunt u zien of een vogel ziek is?
- wat moet u doen als u nieuwe vogels in uw bestand krijgt?
- hoeveel ruimte hebt u beschikbaar?
- hoeveel vogels zet u bij elkaar?
- wilt u zangers of vogels voor de mooie kleuren?
- wanneer en hoe lang ruien de vogels?
- invloed van warmte en licht op de rui.
- hoe lang duurt de rustpauze?
- het manikuren van de vogels.

Een van de genoemde punten is "Hoeveel vogels zet u bij elkaar?". Ik zal dat punt wat nader toelichten.

Van veel Afrikaanse astrilden is bekend dat ze in paren moeten worden gehouden. Meer vogels van dezelfde soort bij elkaar geeft vaak problemen. Verschillende soorten kan men buiten het broedseizoen paarsgewijs meestal wel bij elkaar houden. Uit ervaring moet ik u adviseren een koppel minstens een kooi van 80x40x40 cm ter beschikking te stellen, maar liever groter. Zelf heb ik kooien van 100x50x50 cm en groter ter beschikking. Bij prachtvinken ga ik uit van maximaal 2 koppels per m² als ze in een vlucht worden gehouden. Tijdelijk, als er bijv. jongen zijn, kan dit worden opgevoerd tot ca. 20 vogels, mits er ruim voldoende zit- en schuilgelegen-heden aanwezig zijn. Meer vogels bij elkaar geeft irritatie. Zij gaan jagen, pikken, plukken de veren bij andere vogels en kunnen zo behoorlijk in de stress raken. Als u de keuze hebt uit één grote vlucht of voliëre of een aantal kleinere, dan adviseer ik om minder vogels in kleinere ruimtes onder te brengen. U hebt dan ook de mogelijkheid de mannen en poppen apart te huisvesten. Verder is het raadzaam oude en jonge mannen gescheiden te houden. De oude mannen willen rust

na een vermoeiend broedseizoen en de jonkies willen zich uitleven. Dat is in het algemeen geen onbekend verschijnsel! Als het even kan, moet u de mannen en poppen zodanig onderbrengen dat zij elkaar niet kunnen zien. Dit geeft wat meer rust. Dit is evenzeer van toepassing op de meeste Australische prachtvinken zoals de gouldamadines.

Van verschillende soorten worden de jongen onder elkaar ook onverdraagzaam als ze op kleur zijn. Zelfs broers en zussen jagen soms op elkaar tot de dood erop volgt. Het is dan zaak deze vogels stuk voor stuk op te kooien met andere soorten waarmee ze geen problemen maken. Het is overigens niet zo dat dit altijd met dezelfde soorten gebeurt. Ik heb eens 2 jonge purpergranaatmannen uit een nest gehad, waarvan er één sneuvelde nadat hij door zijn broer ernstig was toegetakeld. Verder heb ik ook 2 mannen van dezelfde soort bij een importeur meegenomen die zonder problemen een jaar lang bij elkaar in een kooi hebben gezeten. Kijken en uitproberen is hier de beste leermeester.

*Meer informatie vindt u in het boek "Kweken van Prachtvinken". Zie website www.avitoon.nl
Door Tony Jochem*

Onbevuchte eieren niet altijd de oorzaak van de man.

We kunnen heel gemakkelijk controleren of het de man is die voor onbevuchte eieren zorgt of dat het door sterilitéit van de pop komt. Als we onbevuchte eieren hebben, krijgt stevast de man de schuld, terwijl de kwaliteit van het eiwit en de eidooier net zo belangrijk zijn als de levensvatbaarheid van de zaadcellen. Je kunt dit om te leren het beste oefenen op een kippenei. Tik heel voorzichtig de eischil kapot, zodat zeker de eidooier niet beschadigt. Als je dan goed in de eidooier kijkt, zie je een witachtig schijfje aan de bovenkant van het eiwit drijven. Dit, beste mensen, is de kiemschijf. Hoe het ei ook draait, de kiemschijf blijft altijd naar boven drijven in het eiwit. Dit is omdat het op deze manier te allen tijde de eerste warmte opvangt bij het uitbroeden. De kiemschijf is dus het eerste onderdeel van het ei waar de eerste bloedadertjes ontstaan en dit groeit dan uit tot een jong kuikentje. Bij onze vogeltjes gebeurt natuurlijk hetzelfde. Omdat onze vogels veel kleinere eieren hebben, is het natuurlijk aan te raden dit bij controle te doen

met een vergrootglas. De eidooier mag zeker niet kapot gaan, want dan zie je de kiemschijf niet meer drijven. De kiemschijf is het onderdeel in het ei dat uitmaakt of de pop vruchtbaar is of onvruchtbaar. Zonder kiemschijf is dus de pop onvruchtbaar. Als de broedtijd verstreken is, kun je het beste de eieren op de manier als hier- boven omschreven de eieren controleren of deze bevrucht zijn of niet. Ook komt het nog wel eens voor dat het eiwit heel erg waterig is. Ook dan zullen de eieren niet bevrucht raken. Dit kun je op deze manier controleren. U zult zien dat op deze wijze veel minder mannen de schuldige zijn. Uiteraard spelen voor een goede samenstelling van het eiwit en de eidooier natuurlijk een goede en uitgebalanceerde voeding een heel belangrijke rol. Dikwijls speelt voldoende eiwitrijke voeding hierin een zeer positieve rol bij het oplossen van onbevuchte eieren.

*Veel succes bij de kweek van uw vogels.
Louis Polane*

Zomertijd

Nog enkele dagen en de zomertijd gaat weer in! Wij moeten de klok één uur vooruit zetten. Indien u in uw vogelverblijf gebruik maakt van elektrische verlichting, en deze verlichting wordt in- en uitgeschakeld met een schakelklok, zet dan die schakelklok NIET een uur vooruit! Houdt gewoon de thans geldende tijdsindeling, dus de zogenaamde wintertijd aan. Wanneer u de schakelklok wel een uur vooruit zou zetten, dan haalt u daarmee uw vogels onherroepelijk uit hun ritme, met alle gevolgen.

DOE DUS NIETS AAN UW SCHAKELKLOK

Namens de Werkgroep Amerikaanse sijen.

P. v.d. Hooven

magellaansijs pop

P. v.d. Hooven

magellaansijs man

Een Amerikaanse sijensoort heeft de laatste jaren met betrekking tot zijn Nederlandse benaming nogal wat verwarring gegeven. De een noemde de vogel zwartkopsijs, de ander noemde hem de magellaansijs. Een zeer verwarrende situatie bij het keuren van de vogels op tentoonstellingen. Onder beide namen werden de vogels ingeschreven voor de keuring.

De werkgroep Amerikaanse sijen heeft naar lang beraad in eigen gelederen en naar literatuurstudie besloten om één naam te hanteren voor deze vogel. Uit deze studie bleek, dat er geen twee soorten te vinden zijn, anders zijn het ondersoorten van de *Carduelis spinus magellanica*. De reden dat we gekozen hebben voor magellaansijs, is dat deze benaming het dichtst bij de wetenschappelijke naam ligt. De nominaatvorm (*Carduelis spinus magellanica* of magellaansijs), de soort waar de andere ondersoorten uit zijn ontstaan, kent tien ondersoorten. De tien ondersoorten verschillen maar in kleine details van de magellaan sijs. Alle ornithologische publicaties over de Amerikaanse sijen omschrijven geen twee hoofdsoorten.

Magellaansijs *Carduelis (spinus) magellanica* De Ondersoorten

C.(s.) m. ictérica	C.(s.) m. boliviana
C.(s.) m. longirostris	C.(s.) m. urubambensis
C.(s.) m. alleni	C.(s.) m. peruana
C.(s.) m. sanctaecrucis	C.(s.) m. paula
C.(s.) m. tucumana	C.(s.) m. capitalis

Om deze verwarring te voorkomen zijn wij als werkgroep naar buiten getreden met ons besluit alleen maar de naam magellaan te hanteren. Hierop is de vereniging van keurmeesters van tropen en parkieten met ons in contact getreden. Ook hen hebben we kunnen overtuigen van het feit dat er maar een soort van deze vogel is. Dat is dan ook de reden dat zij achter ons standpunt zijn gaan staan om alleen maar de naam magellaansijs te hanteren. Begin 2006 werd door de NBvV aangegeven dat in 2007 het TT-vraagprogramma zou worden vastgesteld voor de komende vier jaar. Hierop zijn wij weer in contact getreden met de NBvV om de zwartkopsijs uit het vraagprogramma te verwijderen. Naar aanleiding van ons verzoek kregen wij een brief van de NBvV met de mededeling dat met ingang van 2007 de zwartkopsijs uit het TT-vraagprogramma van de NBvV zou worden verwijderd. Dit met ondersteuning van de vereniging van keurmeesters van tropen en parkieten.

Voor meer informatie kunt u contact opnemen met
A.J.G. Lemmens, Leeuwarden, tel:058-2574648

Geslachtsbepaling door DNA uit veren

■ Betrouwbaar ■ Zonder risico ■ Diervriendelijk ■ Niet leeftijdsgebonden

Vederlichte prijzen! Hoe meer analyses, hoe lager de prijs.

1 - 3 analyses:	per € 14,99
4 - 10 analyses:	per € 13,99
11 - 20 analyses:	per € 12,99
21 - 40 analyses:	per € 11,99
af 41 analyses:	per € 10,99

Taurus Diagnostiek
 Universiteit Bielefeld | Bio V
 Universitätsstr. 25 | D-33615 Bielefeld
 telefoon: +49(0) 521.106.5484 | fax: +49(0) 521.106.5664
 www.taurus-diagnostik.de | email: info@taurus-diagnostik.de

AFCON KUNSTSTOF - GAAS

Een praktisch product, weer- en windbestendig. Vogels kunnen niet beschadigen. Ideaal voor volières.
 Dru. massen 4x4 - 12x12 - 14x18 - 20x18 cm. Werkruimte 2 of 4 m². Zwartkopsijs

12x12 vanaf 100 m² of meer	12x18 vanaf 25 m² tot 100 m²	12x18 vanaf 1 m² tot 25 m²
Stichtte € 1,00 per m²	Stichtte € 1,10 per m²	Stichtte € 1,20 per m²

Goedkoop te verzenden binnen 24-48 uur

Telefonisch bereikbaar van 8.00 tot 23.00 uur: 06-53 48 69 32

Van 22.00 tot 23.00 uur Tel.: (0681) 61 26 07 Fax: (0681) 64 93 86

Verkoopadres: Schenestraat 50 7825 TA Emmen Internet: www.afcon.nl

sel

De

Mijn kweek met de pennant rosella

osel

De kleur van de man en de pop is rood. De keel, wangvlekken en kraag zijn donker hemelsblauw. De vleugeldekveren en de staart zijn paarsblauw. De vleugslagpennen zijn donkerblauw met een paarsblauwe schijn. De rugdekveren zijn zwart gekleurd met een rode zoom.

De man is forsere dan de pop, heeft een grotere snavel en forsere kop. Reeds enkel jaren probeer ik een koppel rosella's samen te stellen. Maar steeds werd kort na de aankoop de pop ziek en stierf na korte tijd. Eigenlijk had ik de moed al laten vallen voor dit jaar, maar toen ontdekte ik bij de plaatselijke vogelhandel een jong (uit 2005) onverwant koppel pennant rosella's. Nadat beide vogels een ontwormingsmiddel (Benzimidazolo suspensie) gekregen hadden, zijn ze losgelaten in een vluchtje van 3m lang en 1,25 m breed. Het nachthok is 1m bij 1,25m. Het broedblok (in het nachthok) heb ik laten hangen in de veronderstelling dat het dit jaar toch niets meer zou worden. Als voedsel krijgen ze dagelijks een mengsel voor agapomiden toegediend en een stuk fruit (appel, sinaasappel of peer, afhankelijk van wat voorradig is). Tevens krijgen ze dagelijks een lepel eivoer, dat ik zelf samenstel. De samenstelling is als volgt: 8 eetlepels beschuitmeel, 3 eetlepels tarwekiemen, 3 eetlepels rusk en 2 eieren. Aan de eieren wordt een flinke scheut melk toegevoegd en dit alles wordt vervolgens goed doorgeroerd. Dit mengsel gaat voor 1 minuut in de mag-

netron. Hierna worden de eieren en de melk nogmaals doorgeroerd en vervolgens gaat alles nog eens gedurende twee minuten in de magnetron. Aan de rusk wordt eveneens melk toegevoegd. Dit blijft dan enkele minuten staan, totdat de rusk goed doorweekt is. De eieren, de rusk, de tarwekiemen en de beschuitmeel worden vervolgens goed door elkaar geroerd. Tot slot wordt gedurende het kweekseizoen hieraan nog een eetlepel AVES-opfokvoer toegevoegd. De eierschalen gaan eveneens de magnetron in voor 5 minuten en worden vervolgens fijn vernalen door het eivoer geroerd. Met deze hoeveelheid eivoer kan ik gedurende twee dagen mijn parkieten voeren. Buiten het kweekseizoen verstrek ik hetzelfde eivoer, maar dan voorzien van AVES-krachtvoer en slechts twee dagen per week.

Terug naar de pennant. Slechts twee maanden na aankoop zag ik de pop regelmatig het broedblok (20*20*50) ingaan. Het nestmateriaal (vermolmd hout) had ik niet ververst. Bij de eerste controle bleek er flink aan het hout geknaagd te zijn en werd stukgezaagd hout naar de zijkant van het broedblok geduwd. Enkele dagen later zag ik de man de pop voeren en werd er op verschillende tijdstippen overdag gepaard. Al het hout in het broedblok is inmiddels tot poeder zo fijn stukgebeten. Op 2 juni is het eerste ei gelegd. Vervolgens om de andere dag het volgende ei. In tegenstelling tot bijvoorbeeld Zuid-Amerikaanse parkieten (zoals de

maisparkiet en de jendayaparkiet) zie je bij de pennant niet dat er een ei op komst is. In totaal zijn er vijf eieren gelegd en is de pop vast gaan broeden op 6 juni. Overigens werd het broedblok door haar steevast verlaten als ik de volière binnenkwam. Bij tussentijdse nestcontrole bleek al snel dat slechts twee eieren bevrucht waren.

Op 28 juni hoorde ik het eerste gepiep van een jonge pennant. Hoewel ik het liefst direct zou willen kijken, doe ik dat de eerste dagen niet. Ook niet bij mijn andere parkieten. Al snel bleek dat de twee bevruchte eieren waren uitgekomen. De pop nam het voeren van de jongen geheel voor haar rekening. Ik heb de man nooit in het blok gezien! Hij voerde wel de pop buiten het blok. Op 7 juli heb ik beide jongen geringd met 6mm ringen. De ouders verzorgen de jongen perfect en ze groeiden dan ook als kool. Op een leeftijd van exact vier weken verlieten de jonge vogels het nest, waarna zij door zowel de pop als de man werden gevoerd. Opvallend bij de jonge pennanten is dat een van de jongen reeds de bijna volledige rode kleur heeft van de ouders (op het rugdek na) en het andere jong nagenoeg groen is. (zie foto)

Zo zie je maar dat je steeds voor verrassingen komt te staan bij het uitoefenen van deze prachtige hobby.

Ferdy Weemaes
Heinkenszand.

De

Uitstapjes naar vogelparken

Eureka!

Uw info in vogelvlucht

Op het mooie eiland Texel bevindt zich in de buurt van Oosterend een zeer mooie vogeltuin. De vogeltuin van Eureka is opgezet in een kassencomplex. De combinatie van een tuincentrum met een natuurlijke vogeltuin is een ideale kennis van tropische planten in kassen ontbreekt bij veel vogelparken.

Eureka is gelegen aan de Schorrenweg 20 te Oosterend;

website: <http://www.eurekatexel.nl>.

Vogelpark Avifauna

Hoorn 65

Alphen aan de Rijn

tel.: 0172-487575

Dagelijks geopend van 09.00 tot 18.00 uur

Vogelpark Plaswijck

Het park ligt aan de Looslaan 23 in Rotterdam, tel.: 010-4181836.

De route is vanaf de A20 afrit 40 Hillegersberg/Schiebroek/Centrum. Dan de borden volgen Hillegersberg, daarna Hillegersberg-noord aanhouden. U rijdt dan vanzelf de Ringdijk op. Vanaf hier volgt u de bordjes naar de ingang van het park.

Stichting Nederlandse Opvang

Papegaaien.

Wintelresedijk 51, 5507 PP Veldhoven, bij Eindhoven.

Voor nadere informatie tel.: 040-2052772

Vogelpark Jagri Drente

Veenakkers 4

9511 RC Gieterveen

tel.: 0599-648382

Op aanvraag

Diergaarde Blijdorp

Openingstijden: het gehele jaar van zomers 9 - 18 uur en 's winters van 9 - 17 uur.

Toegangsprijzen: Kinderen 3t/m 11 € 11,50, volwassenen € 14,50.

Telefoon bezoekers info: 010-4431495

Faunapark "Flakkee"

Duivenwaardsedijk 25

Nieuwe Tonge

Tel: 0187-652276.

Vogel Parc Paradisio België

Een vogelpark in België, een klein uurtje onder Brussel. Het Parc ligt in Belgisch Henegouwen in Cambron-Casteau, langs de Rijksweg 56, tussen Bergen en Ath.

Openingstijden van de Paasvacantie tot Allerheilige, elke dag van: 10.00 tot 18.00 uur, de ingang wordt gesloten vanaf 16.00 uur.

Tel: 0032-68-454653

Internet: <http://www.Paradisio.be>

Vogelpark Plantaria Duitsland

Am Scheidweg 1-5

Kevelaar - Twiststeden

(bij Venlo de grens over)

Openingstijden: het gehele jaar.

Voor nadere informatie

tel.: 0049 2832 93270

Vogelpark Walsrode Duitsland

Voor dit park gaat u richting Hannover naar Bremen waar u afslag Walsrode Süd BAB 27 kunt nemen of afslag Fallingbostal BAB 7

3030 Walsrode Am Rieselbach tel.: 0049

5161 2015

Geopend dagelijks van 09.00 tot 19.00 in de maanden maart tot november

Mondo verde

"See the world in "one day"!

Een uniek themapark voor het hele gezin.

Voor dit park, gelegen tussen Heerlen/Kerkrade, kunt u het beste vanaf Eindhoven de A76 Aken/Heerlen en op het knooppunt Esschen naar de N 281 richting Voerendaal/Heerlen volgen, niet de afslag Landgraaf nemen maar deze weg volgen tot afslag Heerlen-West. Volg nu Park Gravenrode na 3 verkeerslichten volgt u de wegwijzers Mondo verde.

Rouenhof 19 6372 PW Landgraaf.

Voor meer info zie: www.mondo-verde.nl

Openingstijden van 24 maart tot 31 oktober, dagelijks van 10.00 tot 18.00 uur.

De decemberopening op 24 en 31 december waarbij het park in een speciaal kerstfeertje wordt gestoken is van 11.00 tot 17.00 uur.

Vogelpark Taman Indonesia

"De Lange Diek"

Kallenkote 53.

In Kallenkote langs de weg Steenwijk -

Kallenkote - Wapserveen.

Vogelpark Taman Indonesia heeft voor u doorloopvluchten met tropische vogels, kleine Indonesische zoogdieren, een kinderboerderij met speeltuin, karpervijver en een ruim buitenterras, waar u kunt genieten van Indonesische specialiteiten.

Toegangsprijs volwassenen € 7,50

Kinderen tot 12 jaar € 5,00

Groepsreductie vanaf 15 personen.

Openingstijden van Pasen tot oktober

ma t/m zon. 10.00 - 18.00 uur

Telefoon 0521-511189

www.taman-indonesia.nl

Voor kinderen

Kabouterland.

Een spannende dag voor de kinderen, met vogels, kleine dieren in een konijnenhol, een trollengrot en een raadselachtige kasteelruïne. Met gezellige terrassen en picknickplekken.

Openingstijden: het hele jaar, wel verschillende tijden afhankelijk van de seizoenen.

Intree vanaf 2 jaar € 6,50 p.p.

Kabouterland (Zoo) Exloo.

Zuiderhoofdstraat 11

Tel: 0591-549843

E-mail: info@kabouterland.net

Vogelpark Ruinen.

De openingstijden zijn van mei t/m september.

Elke zaterdag en zondag van 12.00 uur tot 17.00 uur. In de maanden juli en augustus elke dag van de week van 12.00 uur tot 17.00 uur.

De entree prijs is € 4,00 per persoon.

Kinderen t/m 10 jaar € 2,00 per persoon.

Vogelpark Ruinen

Postweg 3

7963 PD Ruinen (Drenthe)